

Nieuwsbrief PR Updates 2020-11

Nummer 11, 2020

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1790](#) 13-11-2020

Cassatieklachten tegen niet toegestane eisenwijziging over affinanciering pensioen na ontslag falen

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:3023](#) 10-11-2020

Werknemer met C-polis komt op grond van polis- en verzekeringsvoorwaarden niet in aanmerking voor WAO-hiaatpensioen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2993](#) 05-11-2020

Pensioenfonds heeft niet tijdig advies gevraagd aan verantwoordingsorgaan bij voorgenomen besluit overstap PGB en liquidatie

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2930](#) 03-11-2020

Eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst door AFM deels rechtsgeldig, wijziging onvoorwaardelijke indexatie en wijziging uitvoeringsovereenkomst niet

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:2929](#) 03-11-2020

Eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst door AFM deels rechtsgeldig, wijziging onvoorwaardelijke indexatie en wijziging uitvoeringsovereenkomst niet

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:3035](#) 03-11-2020

Verzoek om verevening pensioen na echtscheiding afgewezen want tardief

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:10668](#) 20-11-2020

Kantonrechter verklaart zich onbevoegd en verwijst verdelingszaak pensioen na echtscheiding naar rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:10180](#) 09-11-2020

Pensioenschade is onderdeel van billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag door werkgever

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:4832](#) 04-11-2020

Werkgever moet na einde arbeidsovereenkomst werknemer aanmelden bij

pensioenfonds en achterstallige pensioenpremies afdragen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:10976](#) 04-11-2020

Toepassing 25% knip op pensioen beroepsmilitair door Defensie niet onrechtmatig

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:8678](#) 04-11-2020

Verevening pensioen na echtscheiding niet uitgesloten

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:5890](#) 04-11-2020

Slapend dienstverband moet één dag voor pensionering beëindigd worden met toekenning transitievergoeding

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:4695](#) 28-10-2020

Geen schadevergoeding na omzetting beschikbaar kapitaal in pensioen door pensioenfonds na einde arbeidsovereenkomst

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:8414](#) 28-10-2020

Man wordt veroordeeld tot verevening diverse pensioenpolissen en verdeling bij helfte van saldi uitkeringen overige polissen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:5867](#) 24-09-2020

Voldoende informatie verstrekt om waarde pensioen na echtscheiding te kunnen vaststellen

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:703](#) 06-02-2020

Onderneming met R&D-activiteiten valt eerst niet en later wel onder werkingssfeer metaal en techniek

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:2881](#) 19-11-2020

Verlaging pensioenopbouw politiemedewerkster wegens fiscale redenen toelaatbaar

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2020:468](#) 11-11-2020

Toedeling Arubaans pensioen na echtscheiding aan ex-echtgenoot

RECHTSPRAAK

Voldoende informatie verstrekt om waarde pensioen na echtscheiding te kunnen vaststellen

Vrouw wenst informatie over waarde tijdens huwelijk opgebouwd pensioen. Zij stelt op grond van het arrest Boon-Van Loon aanspraak te hebben op verdeling van pensioen. De voorzieningenrechter overweegt dat de vrouw ter zitting haar vordering tot veroordeling van de helft van het uitgekeerde pensioen heeft ingetrokken. De rechter stelt vast dat voor en tijdens de zitting voldoende relevante informatie beschikbaar is gekomen voor de vrouw om in lijn met het eerdergenoemde Boon/Van Loon-arrest de waarde van de betreffende pensioenrechten te kunnen vaststellen.

De vorderingen van eiseres komen er in de kern genomen op neer dat zij de beschikking wenst te krijgen over alle (relevante) informatie over de waarde van het ouderdomspensioen dat gedaagde gedurende het huwelijk voor haar heeft opgebouwd. Zij legt aan deze vordering ten grondslag dat de voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten van partijen niet in de akte van verdeling van 1997 zijn meegenomen zodat deze rechten tot op heden niet zijn verdeeld, terwijl zij daar op grond van het *Boon/Van Loon*-arrest wel aanspraak op heeft. Eiseres stelt dat gedaagde haar geen informatie wil verstrekken over waar het ouderdomspensioen op dit moment is ondergebracht en over de waarde daarvan, zodat zij genoodzaakt is in dit kort geding informatie over de pensioenuitvoerder te vorderen en een machtiging om bij die betreffende uitvoerder namens gedaagde de gewenste informatie over die waarde op te vragen. Gedaagde voert aan dat de pensioenrechten in 1997 al zijn verdeeld, dat sprake is van verjaring en rechtsverwerking en dat bovendien alle informatie die eiseres nodig heeft om te kunnen vaststellen waar het ouderdomspensioen is ondergebracht en welke waarde dat pensioen vertegenwoordigt, reeds aan haar is verstrekt. De voorzieningenrechter overweegt dat eiseres ter zitting haar vordering tot veroordeling van gedaagde maandelijks de helft van het aan hem uitgekeerde pensioen aan haar te betalen heeft ingetrokken. Dat leidt ertoe dat enkel de vorderingen met betrekking tot het verkrijgen van informatie over de

pensioenuitvoerder en de waarde van het voor eiseres gereserveerde ouderdomspensioen resteren. Uit het *Boon/Van Loon*-arrest (HR 27 november 1981, NJ 1982/503) volgt de wijze waarop de waarde van de voor en tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken dient te worden verrekend, als daartoe op basis van redelijkheid en billijkheid aanleiding bestaat. Tussen partijen is niet in geschil dat voor het vaststellen van die waarde bepaalde informatie nodig is. Op basis van de stellingen van gedaagde en de ter onderbouwing daarvan door hem ingediende stukken, is voldoende aannemelijk dat de pensioenuitvoerder tot wie eiseres zich moet wenden om informatie te krijgen over de waarde van het opgebouwde ouderdomspensioen waarop zij aanspraak zou kunnen maken Stichting Pensioenfonds Grontmij is. Ter zitting heeft gedaagde in dat verband de door hem op 23 januari 2020 gestuurde brief aan dit pensioenfonds overgelegd, waarin hij heeft verzocht een opgave te verstrekken van de waarde van het ouderdomspensioen en het bijzonder partnerpensioen op 12 augustus 1991. Geconstateerd moet worden dat Stichting Pensioenfonds Grontmij in reactie daarop bij brief van 28 januari 2020 beide waardes aan gedaagde kenbaar heeft gemaakt, met daarachter een specificatie van de opgave. Deze opgave met specificatie heeft gedaagde voorafgaand aan de zitting aan eiseres ter beschikking gesteld en ter zitting heeft gedaagde daarnaast ook de door hem gedane opvraag als productie ingebracht. Hoewel eiseres stelt dat zij geen vertrouwen heeft in de juistheid van die gegevens en op basis daarvan bovendien nog altijd niet de door haar gewenste berekening kan maken van hetgeen haar toekomt, is de voorzieningenechter van oordeel dat de overgelegde stukken alle relevante informatie en specificaties bevatten die eiseres nodig heeft om in lijn met het eerdergenoemde *Boon/Van Loon*-arrest de waarde van de betreffende pensioenrechten te kunnen vaststellen. Er bestaat geen aanleiding om aan de juistheid van de door Stichting Pensioenfonds Grontmij verstrekte gegevens te twijfelen. Verder staat vast dat eiseres zelf bij het ABP de waarde van het voor gedaagde opgebouwde ouderdomspensioen heeft opgevraagd en die informatie ook heeft gekregen. Bij deze stand van zaken is aannemelijk dat eiseres aan de hand van alle beschikbare informatie de door haar gewenste waardeberekening kan maken. Dat leidt ertoe dat eiseres reeds over de door haar in dit kort geding gevorderde informatie beschikt en dat zij geen belang (meer) heeft bij het verkrijgen van die informatie en een machtiging om bepaalde (overige) informatie rechtstreeks bij de pensioenuitvoerder van gedaagde op te vragen. Daarom zullen de vorderingen van eiseres strekkende daartoe en de daarover gevorderde dwangsommen worden afgewezen. Nu de vorderingen voorts niet (langer) zien op feitelijke verdeling/verrekening en uitbetaling van het opgebouwde pensioen, behoeven de verschillende verweren van gedaagde aangaande verjaring, rechtsverwerking en de finale kwijting die op het moment van verdeling zou zijn overeengekomen in deze procedure geen bespreking (meer).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 24-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:5867

Zaaknummer: C/05/374146 / KG ZA 20-277

Rechters: D.T. Boks

Advocaten: J.W. Weehuizen, O.F. Blom en M.W.M. Mulder

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man wordt veroordeeld tot verevening diverse pensioenpolissen en verdeling bij helfte van saldi uitkeringen overige polissen

Geschil na echtscheiding over financiële afwikkeling. Bestaan en omvang van de diverse pensioenpolissen is onduidelijk. De rechtbank oordeelt dat de WVPS van toepassing is op de polissen van Centraal Beheer en het KPN pensioenfonds. Daarnaast bepaalt de rechtbank dat het saldo van de AMEV-polis en van de andere polis van Centraal Beheer bij uitkering aan de man bij helfte moet worden verdeeld. De man moet alsdan de helft van het saldo betalen aan de vrouw en verificatoire bescheiden over de uitkering aan haar doen toekomen.

Geschil over financiële afwikkeling na echtscheiding. Bij vonnis van 10 juni 2020 heeft de rechtbank gedaagde in conventie, eiser in reconventie (hierna: gedaagde) in de gelegenheid gesteld – kort gezegd – nadere informatie en stukken over pensioenreserveringen (kapitaalverzekeringen) bij Getronics en Centraal Beheer Achmea in het geding te brengen. Bij akte heeft gedaagde kort gezegd aangevoerd dat hij van mening is dat er dient te worden verevend volgens de toepasselijke Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS) en dat hij bereid is hieraan mee te werken. Volgens hem is er geen sprake van kapitaalverzekeringen. Eiseres in conventie, gedaagde in reconventie (hierna: eiseres) heeft bij akte gereageerd. De rechtbank stelt vast dat uit de overgelegde documenten (in het bijzonder het UPO), en een uitdraai van www.mijnpensioenoverzicht.nl, genoegzaam blijkt dat gedaagde gedurende zijn twee dienstverbanden bij twee pensioenuitvoerders pensioen heeft opgebouwd, te weten bij: (1) Centraal Beheer met herkeningsnummer [polisnummer 7] en (2) Stichting Pensioenfonds KPN met pensioenummer [polisnummer 6]. Deze pensioenen dienen in overeenstemming met de WVPS te worden verdeeld en verevend. In beginsel zorgt de pensioenuitvoerder ervoor dat hij het ouderdomspensioen na pensioendatum aan partijen uitbetaalt als partijen de pensioenuitvoerder binnen twee jaar na echtscheiding informeert. Wellicht is het mogelijk dat een pensioenuitvoerder ook bij melding na twee jaar wil

meewerken aan de verevening, maar de pensioenuitvoerder is hiertoe niet verplicht. Als dit niet binnen die twee jaar gebeurt, moeten partijen in beginsel de uitbetaling van het ouderdomspensioen na de pensioendatum zelf onderling regelen. De rechtbank zal bij dictum verstaan dat de WVS van toepassing is op deze beide pensioenen. De rechtbank volgt eiseres in die zin dat uit de overgelegde documenten genoegzaam blijkt dat er naast de twee voornoemde pensioenen nog op een andere manier/in eigen beheer door gedaagde aan pensioenopbouw is gedaan, te weten: (1) een pensioenbeleggingsverzekering bij Centraal Beheer Achmea met polisnummer [polisnummer 3], dat op 26 oktober 2017 een pensioenkapitaal van € 55.268,61 had (producties 1 en 6 eiseres), (2) een pensioenspaarsaldo bij Fortis Pension Fund Services met registratienummer [polisnummer 8] (verzekerd bij AMEV Levensverzekering N.V.), dat op 1 januari 2005 een pensioenspaarsaldo van € 5.733,38 had (productie 2 eiseres). Uit de door gedaagde overgelegde documenten is, anders dan hij heeft aangevoerd, niet af te leiden dat de oorspronkelijke AMEV-polis met nummer [polisnummer 4] andere polisnummers heeft gekregen. De rechtbank ziet geen verband tussen de oorspronkelijke Amev-polis en de KPN-polis. Er dient dan ook van te worden uitgegaan dat er een AMEV-polis met nummer ([polisnummer 2]) [polisnummer 5] (dan wel Fortis Pension Fund Service belegd bij AMEV Levensverzekeringen N.V. met nummer [polisnummer 8]) is afgesloten door dan wel namens gedaagde gedurende het huwelijk van partijen als pensioenvoorziening. Het saldo van deze polis dient bij uitkering aan gedaagde tussen partijen bij helfte te worden verdeeld, aldus dat gedaagde de helft aan eiseres dient te voldoen. De rechtbank zal gedaagde hiertoe veroordelen onder bepaling dat gedaagde alsdan verificatoire bescheiden over de uitkering aan eiseres doet toekomen. Gedaagde heeft erkend dat hij via zijn werkgever Simac destijds pensioen opbouwde bij Centraal Beheer met polisnummer [polisnummer 3]. Hij heeft echter niet gereageerd op de stelling dat deze pensioenpolis een andere pensioenpolis/verzekering is dan de pensioenpolis/verzekering van Centraal Beheer met herkenningsnummer [polisnummer 7] zoals vermeld is op het UPO. De rechtbank gaat er daarom van uit dat het twee verschillende pensioenpolissen/verzekeringen betreft. De rechtbank zal gedaagde veroordelen de helft van het door hem bij uitkering te ontvangen saldo aan eiseres te betalen onder bepaling dat gedaagde alsdan verificatoire bescheiden over die uitkering aan eiseres doet toekomen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:8414

Zaaknummer: C/03/264406 / HA ZA 19-255

Rechters: J.R. Sijmonsma

Advocaten: A.S. van Gans en T.M.T.M. Lindeman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om verevening pensioen na echtscheiding afgewezen want tardief

Geschil over financiële afwikkeling na echtscheiding. Het hof wijst het verzoek van de vrouw om partneralimentatie af omdat de behoefte onvoldoende is onderbouwd. De gevorderde verklaring voor recht dat de vrouw recht heeft op vergoeding van de helft van de waarde van het ouderdomspensioen dat door de man tijdens het huwelijk is opgebouwd, wijst het hof eveneens af. Het verzoek is tardief want in strijd met de tweeconclusieregel. Verevening van de pensioenafspraken vloeit voort uit de wet, de vrouw is thans nog ruim op tijd met het opsturen van het betreffende mededelingsformulier aan de pensioenuitvoerder van de man.

Partijen zijn in 1999 gehuwd op huwelijkse voorwaarden inhoudende algehele uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen. Bij de bestreden beschikking is tussen hen de echtscheiding uitgesproken, die op 22 mei 2020 is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De man verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking in zoverre, het verzoek van de vrouw ten aanzien van de uitkering tot haar levensonderhoud af te wijzen. Daarnaast verzoekt hij aan hem diverse goederen toe te delen. Na vermeerdering van haar verzoek vordert de vrouw onder meer een verklaring voor recht dat zij recht heeft op vergoeding van de helft van de waarde van het ouderdomspensioen dat door de man tijdens het huwelijk van partijen (van 1999 tot 22 mei 2020) is opgebouwd. Het hof overweegt dat de vrouw haar behoefte aan een aanvullende uitkering tot haar levensonderhoud onvoldoende heeft onderbouwd. Daarom dient zij, voor zover de man vanaf 22 mei 2020 enige alimentatie aan haar heeft voldaan, deze terug te betalen. De man dient de hem toegedeelde inboedelgoederen alsmede zijn persoonlijke spullen uiterlijk op 15 november 2020 bij de vrouw op te halen.

Het hof wijst het verzoek van de vrouw af om voor recht te verklaren dat zij recht heeft op de

vergoeding van de helft van de waarde van het ouderdomspensioen dat door de man tijdens het huwelijk van partijen is opgebouwd. Het verzoek is tardief want in strijd met de tweeconclusieregel. Verevening van de pensioenafspraken vloeit voort uit de wet, de vrouw is thans nog ruim op tijd met het opsturen van het betreffende mededelingsformulier aan de pensioenuitvoerder van de man.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:3035

Zaaknummer: 200.273.227/01 en 200.273.228/01

Rechters: J.M.C. Louwinger-Rijk, A.R. Sturhoofd en M.E. Burger

Advocaten: M. Öz en L. Tastan-Bastimar

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Slapend dienstverband moet één dag voor pensionering beëindigd worden met toekenning transitievergoeding

Werknemer heeft een slapend dienstverband. Op 19 maart 2019 verzoekt hij om een eindafrekening. Werkgever laat weten dat die volgt bij uitdiensttreding. Eén dag voor zijn pensionering, op 18 november 2019, verzoekt de werknemer de werkgever om beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst. De werkgever reageert op 22 november dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd op 19 november. De werknemer vordert de transitievergoeding. Hij stelt dat de werkgever hem niet goed heeft geïnformeerd terwijl bij een directe collega wel is meegewerkt aan beëindiging onder toekenning van een transitievergoeding. De kantonrechter oordeelt dat de werkgever gehouden is om als schadevergoeding het bedrag van de transitievergoeding te betalen.

Werknemer is met ingang van 1 januari 2000 in dienst getreden bij werkgever in de functie van logistiek medewerker. Op de arbeidsovereenkomst was de Cao Metaalbewerkingsbedrijf van toepassing. Op 19 december 2016 is werknemer als gevolg van ziekte uitgevallen. Met ingang van 17 december 2018 is aan hem een WGA-uitkering toegekend. Bij brief van 22 november 2018 heeft werkgever aan werknemer medegedeeld dat per 17 december 2018 de loondoorbetaling zal stoppen. Op 19 maart 2019 vraagt werknemer aan werkgever wanneer er een eindafrekening van het dienstverband plaats zal vinden. Werkgever antwoordt dat deze plaatsvindt bij uitdiensttreding, waarvan nog geen sprake is. Op 11 november 2019 heeft werknemer hulp gezocht bij het FNV naar aanleiding van de beslissing van de Hoge Raad over slapende dienstverbanden. Op het intakeformulier heeft hij per abuis ingevuld dat hij op 19 december 2019 met pensioen zou gaan in plaats van per 19 november 2019. Werkgever is op 18 november 2019 door werknemer gewezen op de uitspraak van de Hoge Raad en verzocht om tot beëindiging van het dienstverband over te gaan. Bij brief van 22 november 2019 heeft werkgever gereageerd en werknemer bericht dat medewerking aan de beëindiging van de

arbeidsovereenkomst niet meer mogelijk is nu de arbeidsovereenkomst ingevolge artikel 12 lid 2 van de Cao voor het Metaalbewerkingsbedrijf reeds is geëindigd met ingang van 19 november 2019. Werkgever merkt daarbij op dat werknemer niet eerder een verzoek heeft gedaan om het dienstverband te beëindigen, maar alleen heeft geïnformeerd naar de eindafrekening. Werkgever heeft begin 2019 bij een directe collega van werknemer, die ook langer dan twee jaar arbeidsongeschikt was en voor wie evenmin re-integratiemogelijkheden bij werkgever bestonden, meegewerkt aan de beëindiging van de arbeidsovereenkomst onder betaling van de transitievergoeding. Werknemer vordert bij de kantonrechter werkgever te veroordelen tot betaling aan hem van de transitievergoeding. Volgens de kantonrechter moet vooropgesteld worden dat uit de *Xella*-uitspraak van de Hoge Raad geen algemene informatieplicht voor werkgevers voortvloeit. De kantonrechter overweegt dat werkgever, toen werknemer uitdrukkelijk vroeg om een eindafrekening, had moeten begrijpen, dan wel rekening had moeten houden met de mogelijkheid dat hij kennelijk uitging van beëindiging van het dienstverband. Tegen die achtergrond had van werkgever verwacht mogen worden dat hij bij werknemer navraag had gedaan wat hij bedoelde met de eindafrekening. Dat heeft werkgever niet alleen nagelaten, werkgever heeft werknemer onjuist, althans onvolledig geïnformeerd bij de brief van 19 maart 2019, terwijl werkgever op de hoogte was van de juridische discussies rondom het beëindigen van slapende dienstverbanden en de komst van de Compensatieregeling Transitievergoeding, wat blijkt uit de beëindiging van het eveneens slapend dienstverband met een collega van werknemer. Als werkgever omstreeks maart 2019 naar aanleiding van het verzoek van werknemer om de eindafrekening werknemer al niet deugdelijk had moeten informeren, had hij dat zeker na 8 maart 2019, toen de *Xella*-uitspraak door de Hoge Raad werd gedaan, moeten doen. Gegeven het verzoek om de eindafrekening kan het verweer van werkgever dat werknemer, anders dan zijn collega, niet expliciet om beëindiging van de arbeidsovereenkomst en uitbetaling van de transitievergoeding heeft verzocht niet slagen. Bovendien was werknemer met de e-mail van 18 november 2019, daags voordat de arbeidsovereenkomst van rechtswege eindigde door het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, net op tijd. Zo werkgever al niet eerder werknemer juist had moeten informeren had hij zeker direct op de e-mail van 18 november 2019 positief moeten reageren. De slotsom is dat werknemer heeft gehandeld in strijd met de norm van goed werkgeverschap en derhalve gehouden is aan werknemer alsnog, bij wijze van schadevergoeding, een bedrag ter hoogte van de transitievergoeding, onbetwist gebleven gesteld een bedrag van € 43.068 (bruto), te voldoen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:5890

Zaaknummer: 8274065 \ CV EXPL 20-847 \ 498

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: M.T.A. Lamers en Y. Baake

Wetsartikelen: 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Pensioenschade is onderdeel van billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag door werkgever

Ontslagzaak. Werkgeefster Yulius heeft gehandeld in strijd met het goed werkgeverschap door onvoldoende te doen om de vertrouwensbreuk te herstellen, onterecht een formele waarschuwing op te leggen en de schade als gevolg van de onterechte schorsing niet ongedaan te maken. Handelen van de werkgeefster is ernstig verwijtbaar. Psychische klachten werkneemster zijn gevolg daarvan. Aan haar wordt een billijke vergoeding toegekend in verband met materiële schade; toegewezen worden de bedragen aan inkomensschade (€ 9.341,56), pensioenschade (€ 15.020,88) en gratificatieschade (€ 2.025,54), in totaal € 26.387,98 en aan billijke vergoeding in verband met immateriële schade € 30.000. De transitievergoeding heeft werkgeefster inmiddels betaald.

Werkneemster is op 1 maart 2001 bij Yulius in dienst getreden. Yulius heeft haar op 3 februari 2016 geschorst. Aanleiding daarvoor was een klacht. Mevrouw X was opgenomen op de afdeling van de kliniek, uiteindelijk als verplichte opname op grond van een BOPZ-beslissing. Op 26 januari 2016 heeft een collega van werkneemster met mevrouw X een wandeling gemaakt buiten de kliniek en haar toegestaan een glas wijn te dringen. De collega had dit besproken met werkneemster en die had daar geen bezwaar tegen. Twee dagen later heeft mevrouw X wederom een glas wijn gedronken buiten de kliniek, ditmaal met een andere collega, zonder betrokkenheid van werkneemster. Beide uitjes zijn niet gemeld aan collega's en er is geen melding van gemaakt in het zorgdossier. Op 29 januari 2016 heeft mevrouw X deelgenomen aan een groepswandeling met één begeleider. De deelname was goedgekeurd door de psychiater. Mevrouw X is tijdens de groepswandeling weggelopen en enige tijd later thuis aangetroffen, onder invloed van alcohol. Een nicht van mevrouw X heeft vragen gesteld over de gang van zaken en later ook een klacht ingediend. Na de schorsing op 3 februari 2016 heeft de werkgever aangestuurd op een beëindiging van de arbeidsovereenkomst met

wederzijds goedvinden. In april 2016 heeft Yulius ontbinding van de arbeidsovereenkomst verzocht. Dat verzoek is zowel in eerste aanleg als in hoger beroep afgewezen. Yulius heeft ook een klacht ingediend bij het regionaal tuchtcollege. Dat heeft werkneemster een waarschuwing opgelegd. Naar aanleiding van de beschikking van het hof heeft er een gesprek plaatsgevonden. Tijdens dat gesprek heeft Yulius aangegeven een officiële waarschuwing in het dossier op te nemen. Per 1 mei 2017 kon werkneemster haar werkzaamheden daarnaast voortzetten op een andere locatie. Op 25 april 2017 heeft werkneemster zich ziek gemeld. De bedrijfsarts heeft aangegeven dat sprake is van verstoorde arbeidsverhoudingen en ziekte. Bij brief van 15 mei 2017 heeft Yulius de overplaatsing aan werkneemster bevestigd. Na een daartoe strekkend advies van de bedrijfsarts is een mediationtraject ingezet. Dit is echter beëindigd zonder positief resultaat. Het centraal tuchtcollege heeft op 7 december 2017 de beslissing van het regionaal tuchtcollege vernietigd en de klacht van Yulius op alle onderdelen ongegrond verklaard. Yulius heeft de officiële waarschuwing om die reden uit het dossier van werkneemster verwijderd. In het voorjaar van 2018 is re-integratie tweede spoor ingezet. Yulius heeft het UWV op 30 juli 2019 verzocht de arbeidsovereenkomst tussen partijen te mogen opzeggen wegens langdurige arbeidsongeschiktheid. Na toestemming van het UWV is de arbeidsovereenkomst geëindigd met ingang van 1 januari 2020. Werkneemster verzoekt om betaling van een billijke vergoeding en een transitievergoeding. Bij de beoordeling van de klachten van werkneemster over het handelen van Yulius in april en mei 2017 speelt de beschikking van het hof een grote rol. Die beschikking is naar het oordeel van de kantonrechter helder: hoewel ook werkneemster volgens het hof enig verwijt treft, heeft Yulius onvoldoende oog gehad voor de (mogelijkheid van) gebreken in de eigen organisatie en voor de rol van de behandelend psychiaters bij het incident. Yulius heeft ten onrechte alle verantwoordelijkheid voor het incident bij de verpleegkundigen gelegd. Voor zover sprake was van een vertrouwensbreuk als gevolg van het incident lag het op de weg van Yulius om serieuze pogingen te doen die te dichten/helen, zulks uiteraard met het oog op een terugkeer van werkneemster op de betreffende afdeling/locatie. Indien die pogingen zouden falen, zou herplaatsing moeten worden onderzocht. De kantonrechter constateert dat de door Yulius aangevoerde redenen voor overplaatsing allemaal te maken hebben met de vertrouwensbreuk die het incident volgens Yulius heeft veroorzaakt en de daaruit voortgevloede onrust. Voor zover sprake was van een vertrouwensbreuk lag het echter op de weg van Yulius om serieuze pogingen te doen deze vertrouwensbreuk te dichten/helen. Daarmee lag het op de weg van Yulius om te proberen de redenen voor overplaatsing van werkneemster weg te nemen. Yulius heeft gehandeld in strijd met het goed werkgeverschap. Dit geldt eveneens voor de oplegging van de maatregel van een formele waarschuwing. Ook het verwijt van werkneemster dat Yulius ten onrechte heeft verzuimd haar te rehabiliteren in verband met de onterecht gebleken schorsing, treft doel. Op Yulius rust de plicht om de schade wegens het onterecht

schorsen ongedaan te maken en van Yulius als goed werkgever mag verwacht worden dat zij die plicht jegens haar werkneemster eigener beweging nakomt. Het handelen van Yulius is ernstig verwijtbaar. De psychische klachten van werkneemster zijn het gevolg van ernstig verwijtbaar handelen van Yulius. Ten aanzien van de gestelde pensioenschade wordt overwogen dat verzoekster met ingang van 23 april 2019 een WIA-uitkering ontvangt. Vanaf dat moment bouwt verzoekster, zoals blijkt uit de als productie 35 bij het verzoekschrift overgelegde brief van pensioenfonds Zorg & Welzijn, premievrij pensioen op voor het gedeelte dat zij arbeidsongeschikt is, gebaseerd op 75% van haar salaris gedurende de eerste twee maanden en 70% van haar salaris voor de daaropvolgende periode van 49 maanden en 26 dagen tot aan de dag voorafgaand aan haar pensioengerechtigde leeftijd op 18 augustus 2023. Voor het gedeelte van 25-30% aan salarisverlaging kon zij vrijwillig haar pensioenopbouw voortzetten tegen een premiebedrag van € 242,87 per maand gedurende de eerste twee maanden en € 291,49 per maand voor de periode daarna. Verzoekster heeft ter zitting verklaard dat zij dit niet heeft gedaan omdat zij de premie te hoog vond. Indien verzoekster haar pensioenschade had willen beperken, had zij echter deze vrijwillige premie moeten betalen. Haar schade was dan, zoals Yulius ter zitting heeft gesteld, beperkt geweest tot het bedrag van die premie. Ter zitting is gedebatteerd over de vraag of bij de berekening van de pensioenschade de nettopremie na aftrek van belastingvoordeel (in de zin van bespaarde inkomstenbelasting) als uitgangspunt moet gelden. De kantonrechter is van oordeel dat dit niet het geval is nu de billijke vergoeding, voor zover die ziet op vergoeding van materiële schade, haar grond vindt in de dienstbetrekking en derhalve als loon zal worden belast. Dit betekent dat ook de vergoeding van de pensioenschade als loon zal worden belast en dat verzoekster na belasting de nettopremie zal ontvangen. De pensioenschade van verzoekster kan derhalve als volgt worden berekend:

$$2 \text{ maanden} \times \text{€ } 242,87 = \text{€ } 485,74$$

$$49 \text{ maanden} \times \text{€ } 291,48 = \text{€ } 14.282,52$$

$$26/30\text{e maand} \times \text{€ } 291,48 = \text{€ } 252,62$$

$$\text{Totaal} = \text{€ } 15.020,88$$

De vordering tot vergoeding van pensioenschade van verzoekster zal tot dit bedrag worden toegewezen. Aan verzoekster wordt een billijke vergoeding toegekend in verband met materiële schade. Toegewezen worden de bedragen aan inkomensschade (€ 9.341,56), pensioenschade (€ 15.020,88) en gratificatieschade (€ 2.025,54), in totaal € 26.387,98 en aan billijke vergoeding in verband met immateriële schade € 30.000. De transitievergoeding heeft werkgeefster inmiddels betaald.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:10180

Zaaknummer: 8348600 HA VERZ 20-26

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Advocaten: M.M. Pasman en S.I. Witkamp

Wetsartikelen: 7:658 BW, 7:682 BW, 6:106 BW, 7:611 BW, 7:669 BW, 7:686a BW, 6:95 BW, 7:673 BW, 3:296 BW en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verklaart zich onbevoegd en verwijst verdelingszaak pensioen na echtscheiding naar rechtbank

Geschil over pensioen na echtscheiding in 1993. Haar vordering strekt tot verdeling van pensioen in ontbonden huwelijksgemeenschap. Tot aan herziening per 1 januari 2002 was de rechtbank de bevoegde rechter ter zake van een verdeling. Ten aanzien van de onderhavige vorderingen ter zake van verdeling is de rechtbank bevoegd. Dat brengt mee dat de kantonrechter zich onbevoegd zal verklaren en de zaak verwijst naar de handelskamer van deze rechtbank.

Eiseres en gedaagde zijn met elkaar in algehele gemeenschap van goederen gehuwd geweest. De echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Maassluis op 28 september 1993. Een brief van de advocaat van eiseres aan de advocaat van gedaagde van 22 april 1993 luidt, voor zover hier van belang: '(...) Afgezien van de pensioenrechten die tussen partijen dienen te worden verrekend in de vorm van een voorwaardelijke uitkering stelt mijn cliënte voor dat alle schulden, de auto en de belastingteruggave ad f 6.000,- alsmede de volledige vakantietoeslag aan uw cliënt wordt toegescheiden waartegenover aan mijn cliënte de rest van de huwelijksgoederengemeenschap wordt toebedeeld. Als deze regeling voor uw cliënt aanvaardbaar is verneem ik dat gaarne, zodat ik op korte termijn een echtscheidingsconvenant kan opstellen.'

De vordering van verweerster strekt tot verdeling van de pensioenaanspraken die vallen in de tussen haar en eiser bestaande ontbonden huwelijksgemeenschap. Het standpunt van verweerster komt erop neer dat bij de verdeling de pensioenaanspraken zijn overgeslagen. Ingevolge artikel 3:179 lid 2 Burgerlijk Wetboek (BW) kan daarvan een nadere verdeling worden gevorderd. De absolute bevoegdheid van de rechter wordt beheerst door het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv). Tot aan de herziening van dit wetboek per 1 januari 2002 bepaalde artikel 126 lid 12 Rv dat de rechtbank de bevoegde rechter was ter zake van een verdeling. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt niet dat de wetgever deze absolute bevoegdheid heeft willen wijzigen. In de memorie van toelichting op de Aanpassingswet

wordt vermeld dat na de bestuurlijke overbrenging van de kantongerechten in de rechtbank het takenpakket van de kantonrechter gehandhaafd blijft (Parl. Gesch. Burg. Procesrecht, p. 258). Op grond van artikel 42 Wet op de rechterlijke organisatie (Wet RO) nemen de rechtbanken in eerste aanleg kennis van alle burgerlijke zaken, behoudens bij de wet bepaalde uitzonderingen. Waar het de absolute bevoegdheid van de kantonrechter betreft, geeft artikel 93 Rv een aantal uitzonderingen op de hoofdregel van artikel 42 Wet RO. Deze uitzonderingen omvatten geen verdelingszaken. Onder vorderingen als bedoeld in artikel 93 Rv letter a worden geldvorderingen verstaan (*Kamerstukken II* 1999/2000, 26855, nr. 3, p. 192 (MvT)). Onder de vordering als bedoeld in letter b van artikel 93 Rv moet ook een geldvordering worden verstaan. Ook aan de andere in artikel 93 Rv omschreven uitzonderingen kan de kantonrechter in verdelingszaken geen bevoegdheid ontleen. Ten aanzien van de onderhavige vorderingen ter zake van verdeling is dan ook de rechtbank bevoegd (ECLI:NL:GHDHA:2018:714). Dat brengt mee dat de kantonrechter zich onbevoegd zal verklaren en de zaak zal verwijzen naar de handelskamer van deze rechtbank.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:10668

Zaaknummer: 8603839, 42 Wet RO en 93 Rv

Rechters: M. Fiege

Wetsartikelen: 3:179 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Onderneming met R&D-activiteiten valt eerst niet en later wel onder werkingssfeer metaal en techniek

Kern van het geschil is de vraag of Prodrive onder de werkingssfeer van algemeen verbindend verklaarde cao en verplichtstellingsbeschikking metaal en techniek valt. Prodrive meent dat kernactiviteiten van de onderneming liggen op het terrein van R&D. De rechtbank constateert dat de werkingssfeerbepaling meerdere keren is gewijzigd. Op grond van de uitleg en rechtspraak oordeelt hij dat de werkgever tot 30 september 2015 niet onder de werkingssfeer valt. Vanaf dat moment kan de werkgever er wel onder vallen, in beginsel is de verklaring voor recht vanaf 1 januari 2016 toewijsbaar. Prodrive mag zich bij akte uitlaten.

Prodrive Technologies B.V. (hierna: Prodrive) omschrijft zichzelf als een ingenieursbureau, met de focus op de ontwikkeling van de nieuwste hightechnologieën en het uitbreiden van de verschillende technologische specialisaties onder haar dak, met als extra service de mogelijkheid tot productie. Bij e-mail van 10 oktober 2014 heeft Stichting Raad van Overleg in de Metalektro (hierna: ROM) aangekondigd een werkingssfeeronderzoek bij Prodrive te zullen gaan uitvoeren. Prodrive geeft schriftelijk aan dat de kernactiviteiten op gebied van R&D liggen en dat zij om die reden niet valt onder de werkingssfeer van Metalektro of Metaal en Techniek. ROM heeft bij brief van 16 mei 2017 aan Prodrive vastgesteld dat Prodrive haar onvoldoende in de gelegenheid heeft gebracht om in redelijkheid te toetsen of de onderneming voor wat betreft de cao's en pensioenen tot de Metalektro behoort en op grond van de gegevens waarover zij wel beschikt, zij niet anders kan dan concluderen dat Prodrive zich uitsluitend dan wel in hoofdzaak bezighoudt met de bedrijfsactiviteiten als genoemd in de verplichtstelling van PME en de bepalingen van de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metalektro. De werkingssfeerbepaling is meerdere malen gewijzigd. Vanaf 30 september 2015 is 'ontwerpen en ontwikkelen' ook opgenomen onder de specifiek omschreven activiteiten die behoren tot het be- en/of verwerken van metalen, met de volgende restrictie:

‘Ontwerpen en/of ontwikkelen wordt alleen dan tot de werkingssfeer geacht te behoren indien en voor zover dit plaatsvindt ten dienste van een of meer overige zelf te verrichten activiteiten als onder de leden a tot en met d omschreven.’ Partijen zijn verdeeld over de vraag of de R&D-activiteiten de kern en het zwaartepunt van de bedrijfsactiviteiten van Prodrive vormen of dat die activiteiten ondergeschikt/dienstbaar zijn aan de productieactiviteiten, zoals ROM c.s. stelt. De verplichtstellingsbesluiten kennen een werkingssfeerbepaling die grotendeels overeenkomt met de in de cao’s opgenomen regeling werkingssfeer. Voor wat betreft de situatie tot 30 september 2015 moet, op grond van de door de Hoge Raad in het *Vector*-arrest en het *Adimec*-arrest gegeven uitleg van de op dat moment geldende verplichtstellingsbesluiten, eerst worden vastgesteld wat de eigenlijke (‘kern’)bedrijfsactiviteit van de onderneming is, voordat de vraag beantwoord kan worden of de aan R&D bestede arbeidsuren redelijkerwijs mee moeten tellen bij de toepassing van het hoofdzakelijkheids criterium. Voor de periode van 1 januari 2000 tot 1 januari 2011 heeft ROM c.s. onvoldoende feitelijk onderbouwd dat de activiteiten van Prodrive in de periode van 1 januari 2000 tot 1 januari 2011 in de kern waren gericht op productie, als bedoeld in Metalektro-bedrijf, zodat haar vorderingen over deze periode moeten worden afgewezen. Tot 30 september 2015 viel R&D niet onder de werkingssfeer van het Metalektro-bedrijf. Het gaat dan niet aan om in de periode van 1 januari 2011 tot 30 september 2015 de aan R&D bestede arbeidsuren, niet vallend onder de Metalektro, grotendeels toe te rekenen aan de wel onder de Metalektro vallende activiteiten, zoals ROM c.s. doet. Juist uit het gegeven dat sprake is van een zelfstandige bedrijfsactiviteit waarmee inkomen wordt gegenereerd volgt al dat R&D in zoverre ook niet dienstbaar is – als bedoeld in het *Vector*-arrest – aan de onder de Metalektro vallende productieactiviteiten van Prodrive. Het gewijzigde verplichtstellingsbesluit vanaf 30 september 2015 brengt mee dat vanaf dat moment aanleiding kan bestaan om de aan R&D bestede arbeidsuren mee te tellen bij de toepassing van het hoofdzakelijkheids criterium. Op grond van de brief van Prodrive aan ROM c.s. op 17 augustus 2018 kan worden vastgesteld dat in ten minste 50% van de gevallen (‘het merendeel’) het R&D-traject wordt gevolgd door het in productie nemen van het ontwikkelde ontwerp. Wanneer dit gegeven wordt toegepast op het door ROM c.s. opgestelde functieoverzicht per 19 april 2016, in die zin dat 50% van de aan R&D bestede arbeidsuren wordt toegerekend aan productie, dan betekent dit dat Prodrive in 2016 onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit van de PME valt. Daarmee ligt de gevraagde verklaring voor recht vanaf 1 januari 2016 in beginsel voor toewijzing gereed. Wat betreft 2015 zal eerst nog moeten worden vastgesteld hoe het aantal fte’s van R&D en Metalektro zich tot 30 september 2015 tot elkaar verhielden (en waarbij toerekening niet is toegestaan) en hoe dit vanaf die datum het geval is (waarbij R&D voor 50% meetelt bij de toepassing van het hoofdzakelijkheids criterium). De kantonrechter ziet aanleiding om Prodrive in de gelegenheid te stellen zich bij akte uit te laten over de vraag wat deze

overwegingen betekenen voor de feitelijke verdeling (wat betreft arbeidsuren/fte's) tussen Metalektr-activiteiten en R&D-activiteiten vanaf 1 januari 2015 tot en met heden. Overeenkomstig de opvatting van de Hoge Raad in het *Vector*-arrest, moeten daarbij ook (eventueel naar rato) de arbeidsuren worden betrokken van werknemers die ondersteunende, faciliterende, in- en verkoop- of overheadwerkzaamheden verrichten ten behoeve van Metalektr-activiteiten die onder de werkingssfeerbepaling vallen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:703

Zaaknummer: 7332700

Rechters: G.J. Roeterdink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen schadevergoeding na omzetting beschikbaar kapitaal in pensioen door pensioenfonds na einde arbeidsovereenkomst

Voormalig werknemer van Rabobank vordert schadevergoeding van Rabobank pensioenfonds. Het pensioenfonds heeft het beschikbare kapitaal van de vrijwillige aanvullende individuele flexioenregeling direct na einde arbeidsovereenkomst omgezet in extra pensioenaanspraken. De flexioenregeling is een product van Robeco uitgevoerd door het pensioenfonds. Volgens eiser is dat in strijd met de zorgplicht en heeft hij schade geleden doordat het kapitaal niet is omgezet bij datum pensionering. Het pensioenfonds mocht het kapitaal volgens het pensioenreglement omzetten. De informatie uit de brochure waar de werknemer zich op beroept is niet opgesteld door het pensioenfonds maar door Robeco.

Werknemer is in 1981 in dienst van de Rabobank getreden. Hij nam vanaf die datum deel aan de verplichte collectieve basispensioenregeling bij Stichting Rabobank Pensioenfonds (hierna: RPF) waarop het Pensioenreglement Rabobank van toepassing is. Vanaf 21 september 2006 is werknemer gaan deelnemen aan de vrijwillige aanvullende individuele Flexioenpensioenregeling. De Flexioenregeling is een product van Robeco en wordt door RPF uitgevoerd. De FAQ en de Brochure 2006 zijn door Robeco opgesteld. Op 31 mei 2017 is werknemer uit dienst getreden bij de Rabobank en daarom gewezen deelnemer van het RPF geworden. RPF heeft de Flexioenrekening van werknemer op 1 december 2017 opgeheven en op dat moment pensioenaanspraken ingekocht voor werknemer. Werknemer was het hier niet mee eens en heeft hierover klachten ingediend bij RPF en de Ombudsman Pensioenen omdat hij er op basis van de Brochure 2006 van uitging dat hij de flexioenrekening na uitdiensttreding mocht behouden. Hij heeft RPF onder verwijzing naar een zienswijze van een door hem ingeschakelde pensioenadviseur aansprakelijk gesteld voor een financieel nadeel

van € 66.213. RPF heeft de klacht en het daarop volgende bezwaar van werknemer afgewezen. Werknemer vindt dat RPF haar zorg- en informatieverplichting ten opzichte van hem heeft geschonden omdat hij er op basis van de verstrekte informatie van uitging dat er pas bij zijn pensionering met het opgebouwde flexioenkapitaal pensioenaanspraken zouden worden ingekocht. De rechtbank gaat niet mee in de stelling van werknemer dat RPF onrechtmatig zou hebben gehandeld doordat hij er op basis van de FAQ van uitging dat hij een 'shoprecht' had. De FAQ zijn namelijk niet opgesteld door RPF maar door Robeco. Uit het PR 2006 volgt duidelijk dat de (ex-)deelnemer alleen binnen het RPF het recht heeft om de extra bijdragen om te zetten in pensioen en volgens vaste jurisprudentie is het pensioenreglement bovendien in beginsel leidend. In deze zaak is er geen aanleiding om daarvan af te wijken. Ook de stelling van werknemer dat er sprake is van onrechtmatig handelen door RPF dat haar kan worden toegerekend, omdat hij er op grond van de Brochure 2006 en het PR 2006 op heeft vertrouwd dat hij de Flexioenrekening na uitdiensttreding zou mogen behouden en er pas bij zijn pensionering pensioenaanspraken zouden worden ingekocht, houdt geen stand. De Brochure 2006 is niet opgesteld of verstrekt door RPF. Het betreft een algemene brochure van Robeco die niet specifiek bedoeld is voor werknemers van de Rabobank. Werknemer kan zich tegenover RPF niet op de inhoud van deze brochure beroepen. Ten aanzien van het PR 2006 onderschrijft de kantonrechter de stelling van werknemer dat de tekst onder het kopje "Extra aanspraken door individuele bijdragen van de deelnemer" de indruk wekt dat er pas bij pensionering pensioenaanspraken zouden hoeven worden ingekocht. De kantonrechter kan op basis van de door RPF overgelegde stukken bovendien niet vaststellen dat haar stelling, dat werknemer nadien wel goed geïnformeerd is, juist is. RPF heeft een algemene nieuwsbrief overgelegd en een bericht waaruit volgt dat werknemer akkoord is gegaan met het ontvangen van digitale post. Hieruit volgt niet dat RPF werknemer heeft geïnformeerd over de voor hem relevante wijzigingen in de flexioenregeling. Hier tegenover staat dat, zoals RPF terecht heeft opgemerkt, werknemer vanwege het dynamische incorporatiebeding in zijn arbeidsovereenkomst gebonden is aan de actuele versie van het pensioenreglement waarin duidelijk staat dat de gewezen deelnemer het op dat moment aanwezige kapitaal moet omzetten in pensioenaanspraken in de basispensioenregeling. Een en ander moet ten opzichte van elkaar worden gewogen, waarbij in het algemeen de informatieplicht zwaarder zal wegen dan de onderzoeksplicht. Hoe die weging in deze zaak zou uitpakken, kan in het midden blijven omdat niet tot een veroordeling tot schadevergoeding uit onrechtmatige daad kan worden gekomen nu naar het oordeel van de kantonrechter het element 'schade' niet kan worden vastgesteld. Onder deze omstandigheden wordt niet voldaan aan de eisen die gelden om tot een veroordeling uit onrechtmatige daad te komen. Gelet op het voorgaande wordt de vordering afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:4695

Zaaknummer: 8322168

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: S. van Gent en S.J. Cammelbeeck

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst door AFM deels rechtsgeldig, wijziging onvoorwaardelijke indexatie en wijziging uitvoeringsovereenkomst niet

AFM wijzigt eenzijdig de pensioenovereenkomst met werknemers. Er ontstaat een geschil over de rechtsgeldigheid van die eenzijdige wijziging van pensioenovereenkomst en uitvoeringsovereenkomst. Het hof verklaart voor recht dat de eenzijdige wijziging door AFM van de Pensioenregeling 2014 naar de Pensioenregeling 2016 niet rechtsgeldig is geweest voor zover die wijziging betrekking heeft op de premiesystematiek op basis van premiedemping, op de maximering van de bijdrage van AFM in de uitvoeringskosten en op de beëindiging van de onvoorwaardelijke indexatie van de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken, en daarmee in zoverre geen rechtsgevolg heeft gehad. Tevens verklaart het hof voor recht dat de wijziging van Pensioenovereenkomst 2014 nietig is voor wat betreft de afschaffing van de onvoorwaardelijke indexatie van tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken. De wijziging van de Uitvoeringsovereenkomst 2014 is nietig voor wat betreft de afschaffing van de herstellpremieopslag van 10% van de premie, de vergoeding van de werkelijke uitvoeringskosten die zijn toe te rekenen aan de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken en de verplichting om de extra last voor het pensioenfonds als gevolg van grondslagwijzigingen (anders dan ten gevolge van wijzigingen in de rekenrente) te vergoeden die zijn toe te rekenen aan de voor 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken. Voor de overige onderdelen van de eenzijdige wijziging had AFM volgens het hof een voldoende zwaarwichtig belang.

Geschil over wijziging pensioenovereenkomst met werknemers door AFM. De werknemer vordert AFM te veroordelen tot ongewijzigde voortzetting van de pensioenregeling conform het Pensioenreglement 2014. Van april 2015 tot en met december 2015 heeft het bestuur van AFM met de ondernemingsraad (OR) en de pensioencommissie van de OR overlegd over de voorgenomen wijziging van de arbeidsvoorwaarden, in het bijzonder de pensioenregeling. Op 18 december 2015 hebben het bestuur van AFM en de OR een pensioenakkoord ondertekend. De OR heeft bij brief van 21 december 2015 ingestemd met de verzochte wijziging in de arbeidsvoorwaarden in de pensioenregeling. In eerste aanleg is de vordering van werknemer tot ongewijzigde voortzetting van de pensioenregeling afgewezen. In hoger beroep betoogt de werknemer met succes dat een wijziging van een onvoorwaardelijke naar een voorwaardelijke indexatie in strijd is met artikel 20 PW, en daarmee nietig is. Voor een rechtsgeldige overdracht zou noodzakelijk zijn dat werknemer geen bezwaren kenbaar heeft gemaakt tegen de waardeoverdracht nadat hij over het voornemen daartoe schriftelijk zou zijn geïnformeerd. De werknemers zijn niet schriftelijk geïnformeerd over een voornemen tot waardeoverdracht. De conclusie daarvan is dat de gewijzigde toeslagregeling in artikel 22 Pensioenreglement 2016, als sprake zou zijn van een rechtsgeldige wijziging, alleen van toepassing is op de pensioenaanspraken van werknemer opgebouwd vanaf 1 januari 2016, bij gebrek aan interne waardeoverdracht. Het hof verklaart met toepassing van artikel 20 PW voor recht dat zo lang het dienstverband van werknemer met AFM voortduurt de toeslagregeling in artikel 9 lid 3 van Pensioenreglement 2014 op zijn tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken van toepassing blijft. Het eenzijdig wijzigingsbeding geldt naar het oordeel van het hof voor wijzigingen in de pensioenovereenkomst met betrekking tot de toekomstige pensioenopbouw voor de werknemers en niet, zoals in het onderhavige geval, voor wijzigingen in de uitvoeringsovereenkomst tussen AFM en haar pensioenfonds. Het hof oordeelt dat de Uitvoeringsovereenkomst 2014 in stand is gebleven, zij het beperkt tot alle tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten en met dien verstande dat de herstellpremie gekoppeld blijft aan de pensioenpremie die AFM betaalt voor toekomstige pensioenopbouw en eindigt in 2023 of eerder als het vereist eigen vermogen in relatie tot de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken door waarden is gedekt. De hierop betrekking hebbende verklaring voor recht zal worden toegewezen. Het hof volgt AFM dat zij er een zwaarwichtig belang bij had dat de pensioenovereenkomst met de werknemers zou worden aangepast om de door het Ministerie van Financiën geëiste toekomstige beheersbaarheid van de kostenontwikkeling van de pensioenregeling te bewerkstelligen. Het hof is tevens van oordeel dat de Pensioenovereenkomst 2014 niet meer vergelijkbaar was met de pensioenregelingen van de instellingen waarop AFM toezicht houdt en de pensioenregeling van medetoezichthouder DNB. Deze negatieve ontwikkeling was al sinds in ieder geval 2011 onderwerp van kritiek van het Ministerie van Financiën. Het hof hecht ook

waarde aan het feit dat AFM als toezichthouder een publieke taak heeft die bekostigd wordt door de instellingen waarop zij toezicht houdt. Het hof komt op basis van alle over en weer aangevoerde feiten en omstandigheden tot het oordeel dat bij de nieuwe pensioenovereenkomst sprake is van een marktconforme pensioentoezegging en dat de belangen van de werknemers bij voortzetting van de Pensioenovereenkomst 2014 moeten wijken voor het zwaarwichtig belang van AFM bij de wijziging. De door werknemer aangevoerde individuele nadelen zijn van onvoldoende gewicht om tot een ander oordeel te komen, ook omdat werknemer niet heeft aangetoond dat de door de OR bedongen hardheidsclausule op hem van toepassing zou moeten zijn.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2929

Zaaknummer: 200.250.380/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, G.C. Boot en A.C.M. Kuypers

Advocaten: G.R. Derksen en A. van der Kolk

Wetsartikelen: 7:613 BW, 19 Pw en 20 Pw

RECHTSPRAAK

Eenzijdige wijziging pensioenovereenkomst door AFM deels rechtsgeldig, wijziging onvoorwaardelijke indexatie en wijziging uitvoeringsovereenkomst niet

AFM wijzigt eenzijdig de pensioenovereenkomst met werknemers. Er ontstaat een geschil over de rechtsgeldigheid van die eenzijdige wijziging van de pensioenovereenkomst en uitvoeringsovereenkomst. Het hof verklaart voor recht dat de eenzijdige wijziging door AFM van de Pensioenregeling 2014 naar de Pensioenregeling 2016 niet rechtsgeldig is geweest voor zover die wijziging betrekking heeft op de premiesystematiek op basis van premiedemping, op de maximering van de bijdrage van AFM in de uitvoeringskosten en op de beëindiging van de onvoorwaardelijke indexatie van de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken, en daarmee in zoverre geen rechtsgevolg heeft gehad. Tevens verklaart het hof voor recht dat de wijziging van Pensioenovereenkomst 2014 nietig is voor wat betreft de afschaffing van de onvoorwaardelijke indexatie van tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken. De wijziging van de Uitvoeringsovereenkomst 2014 is nietig voor wat betreft de afschaffing van de herstellpremieopslag van 10% van de premie, de vergoeding van de werkelijke uitvoeringskosten die zijn toe te rekenen aan de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken en de verplichting om de extra last voor het pensioenfonds als gevolg van grondslagwijzigingen (anders dan ten gevolge van wijzigingen in de rekenrente) te vergoeden die zijn toe te rekenen aan de voor 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken. Voor de overige onderdelen van de eenzijdige wijziging had AFM volgens het hof een voldoende zwaarwichtig belang.

Geschil over wijziging pensioenovereenkomst met werknemers door AFM. De werknemer vordert AFM te veroordelen tot ongewijzigde voortzetting van de pensioenregeling conform het Pensioenreglement 2014. Van april 2015 tot en met december 2015 heeft het bestuur van AFM met de ondernemingsraad (OR) en de pensioencommissie van de OR overlegd over de voorgenomen wijziging van de arbeidsvoorwaarden, in het bijzonder de pensioenregeling. Op 18 december 2015 hebben het bestuur van AFM en de OR een pensioenakkoord ondertekend. De OR heeft bij brief van 21 december 2015 ingestemd met de verzochte wijziging in de arbeidsvoorwaarden in de pensioenregeling. In eerste aanleg is de vordering van werknemer tot ongewijzigde voortzetting van de pensioenregeling afgewezen. In hoger beroep betoogt de werknemer met succes dat een wijziging van een onvoorwaardelijke naar een voorwaardelijke indexatie in strijd is met artikel 20 PW, en daarmee nietig is. Voor een rechtsgeldige overdracht zou noodzakelijk zijn dat werknemer geen bezwaren kenbaar heeft gemaakt tegen de waardeoverdracht nadat hij over het voornemen daartoe schriftelijk zou zijn geïnformeerd. De werknemers zijn niet schriftelijk geïnformeerd over een voornemen tot waardeoverdracht. De conclusie daarvan is dat de gewijzigde toeslagregeling in artikel 22 Pensioenreglement 2016, als sprake zou zijn van een rechtsgeldige wijziging, alleen van toepassing is op de pensioenaanspraken van werknemer opgebouwd vanaf 1 januari 2016, bij gebrek aan interne waardeoverdracht. Het hof verklaart met toepassing van artikel 20 PW voor recht dat zo lang het dienstverband van werknemer met AFM voortduurt, de toeslagregeling in artikel 9 lid 3 van Pensioenreglement 2014 op zijn tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken van toepassing blijft. Het eenzijdig wijzigingsbeding geldt naar het oordeel van het hof voor wijzigingen in de pensioenovereenkomst met betrekking tot de toekomstige pensioenopbouw voor de werknemers en niet, zoals in het onderhavige geval, voor wijzigingen in de uitvoeringsovereenkomst tussen AFM en haar pensioenfonds. Het hof oordeelt dat de Uitvoeringsovereenkomst 2014 in stand is gebleven, zij het beperkt tot alle tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken en pensioenrechten en met dien verstande dat de herstellpremie gekoppeld blijft aan de pensioenpremie die AFM betaalt voor toekomstige pensioenopbouw en eindigt in 2023 of eerder als het vereist eigen vermogen in relatie tot de tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenaanspraken door waarden is gedekt. De hierop betrekking hebbende verklaring voor recht zal worden toegewezen. Het hof volgt AFM dat zij er een zwaarwichtig belang bij had dat de pensioenovereenkomst met de werknemers zou worden aangepast om de door het Ministerie van Financiën geëiste toekomstige beheersbaarheid van de kostenontwikkeling van de pensioenregeling te bewerkstelligen. Het hof is tevens van oordeel dat de Pensioenovereenkomst 2014 niet meer vergelijkbaar was met de pensioenregelingen van de instellingen waarop AFM toezicht houdt en de pensioenregeling van medetoezichthouder DNB. Deze negatieve ontwikkeling was al sinds in ieder geval 2011 onderwerp van kritiek van het Ministerie van Financiën. Het hof hecht ook

waarde aan het feit dat AFM als toezichthouder een publieke taak heeft die bekostigd wordt door de instellingen waarop zij toezicht houdt. Het hof komt op basis van alle over en weer aangevoerde feiten en omstandigheden tot het oordeel dat bij de nieuwe pensioenovereenkomst sprake is van een marktconforme pensioentoezegging en dat de belangen van de werknemers bij voortzetting van de Pensioenovereenkomst 2014 moeten wijken voor het zwaarwichtig belang van AFM bij de wijziging. De door werknemer aangevoerde individuele nadelen zijn van onvoldoende gewicht om tot een ander oordeel te komen, ook omdat werknemer niet heeft aangetoond dat de door de OR bedongen hardheidsclausule op hem van toepassing zou moeten zijn.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2930

Zaaknummer: 200.250.384/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, G.C. Boot en A.C.M. Kuypers

Advocaten: G.R. Derksen en A. van der Kolk

Wetsartikelen: 20 PW

RECHTSPRAAK

Verevening pensioen na echtscheiding niet uitgesloten

Geschil na echtscheiding in 1996 over toepasselijkheid verevening pensioen. Vrouw vordert verevening. Rechtbank oordeelt dat WVPS niet is uitgesloten. Er is geen rechtsverwerking. De rechtbank verklaart voor recht dat WVPS van toepassing is. Man moet meedwerken aan informatieverzorging door opvragen pensioenoverzichten en wordt veroordeeld om 50% van het brutopensioen aan de vrouw te betalen bij uitkering. Vordering nabestaandenpensioen wordt afgewezen want daarover is onvoldoende gesteld.

Man en vrouw zijn op 18 februari 1977 in wettelijke algehele gemeenschap van goederen gehuwd. Bij beschikking van de rechtbank Maastricht van 2 mei 1996 is de echtscheiding uitgesproken. Op 12 juli 1996 is de echtscheidingsbeschikking ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bij notariële akte van verdeling, verleden op 10 april 1997, zijn partijen onder meer overeengekomen: 'dat zij op grond van het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding over en weer recht hebben op uitbetaling van een deel van elk van de uit te betalen termijnen van het desbetreffende pensioen, mits binnen twee jaar na de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de Burgerlijke Stand door een van beide echtgenoten mededeling is gedaan aan het uitvoeringsorgaan op de wijze zoals in artikel 2 lid 2 van die wet is bepaald.' De vrouw vordert een verklaring voor recht dat de door gedaagde in de periode gelegen tussen 18 februari 1977 en 12 juli 1996 opgebouwde pensioenrechten onder de werking van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS) vallen; veroordeling tot medewerking en informatieverzorging door opvragen van pensioenoverzichten; veroordeling van 50% van het brutopensioen door storting op haar bankrekening. De rechtbank oordeelt dat partijen de WVPS niet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden. Voor de stelling van gedaagde dat partijen een "bedenktijd van twee jaar" hebben beoogd en dat partijen als zij in die twee jaar geen actie zouden ondernemen, afzien van de toepasselijkheid van de WVPS, heeft hij geen

feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit dat blijkt. Uit het enkele feit dat eiseres gedaagde na de echtscheiding nimmer heeft aangesproken op verdeling dan wel verrekening van de gedurende het huwelijk opgebouwde pensioen, valt geen rechtsverwerking af te leiden. Enkel stilzitten levert geen rechtsverwerking op. Verder moet in acht worden genomen dat artikel 3:178 BW bepaalt dat te allen tijde verdeling kan worden gevorderd. Dat eiseres pas bij het naderen van de pensioengerechtigde leeftijd aanspraak op de verrekening maakt, is niet onredelijk of onbillijk. De rechtbank oordeelt dat de WVPS van toepassing is op de door gedaagde in de periode gelegen tussen 18 februari 1977 en 12 juli 1996 opgebouwde pensioenrechten. Het door eiseres gevorderde zal om die reden worden toegewezen, met dien verstande dat de rechtbank aanleiding ziet de gevorderde dwangsommen te matigen en te maximeren. Nu eiseres niets heeft gesteld over het nabestaandenpensioen, zal dat deel worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:8678

Zaaknummer: C/03/275179 / HA ZA 20-134

Rechters: J.R. Sijmonsma

Advocaten: J.P.C.M. van Riet en J. in 't Ven

Wetsartikelen: 3:178 BW, 2 WVPS en 3 WVPS

RECHTSPRAAK

Toepassing 25% knip op pensioen beroepsmilitair door Defensie niet onrechtmatig

Beroepsmilitair stelt dat Defensie onrechtmatig heeft gehandeld door hem bij zijn bevordering van kapitein tot majoor niet te informeren over de gevolgen van de bevordering voor zijn pensioen. Zijn brutosalaris steeg met 33%. Op zijn pensioen is de zogenoemde 25% pensioenknip toegepast. Daardoor daalde zijn pensioen. De militair vindt dat Defensie zijn zorgplicht heeft geschonden en vordert schadevergoeding. De rechtbank wijst dat af. De zorg- en informatieplicht strekt niet zo ver dat Defensie eiser uit eigen beweging had moeten waarschuwen of informeren over de eventuele gevolgen voor zijn pensioen van het aanvaarden van de aan de functietoewijzing verbonden bevordering. Van de werknemer kan worden gevergd dat hij voor specifieke op hemzelf betrekking hebbende situaties informatie vraagt bij de pensioenuitvoerder. De rechtbank oordeelt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat schade is geleden omdat eiser met het thans voor hem uit de majoorsrang voortvloeiende pensioen – met de 25%-pensioenknip – een hoger pensioen ontvangt dan het pensioen dat hij – zonder toepassing van een pensioenknip – zou ontvangen als hij een functie in de kapiteinsrang was blijven uitoefenen.

Beroepsmilitair is in 2002 de functie Opvolgend commandant Bataljon bij het Amfibisch Ondersteuningsbataljon toegewezen. Daardoor is hij per 10 juni 2002 bevorderd van kapitein tot majoor der mariniers. Hierdoor steeg zijn brutosalaris met meer dan 25%, namelijk met 33%. Met ingang van 1 augustus 2008 is hem functioneel leeftijdsontslag (FLO) verleend en aansluitend een uitkering op grond van de Uitkeringswet Gewezen Militairen (UGM)

toegekend. Deze uitkering is toegekend tot 20 december 2017. Toen is hij met militair ouderdomspensioen gegaan. Door de salarisstijging is op eisers pensioen de zogeheten 25%-pensioenknip toegepast door het ABP. Dit leidde uiteindelijk tot een pensioen gebaseerd op 37,41 dienstjaren in plaats van (afgerond) 45 dienstjaren. Eiser betwist, na verkregen uitleg over de pensioenregelgeving, niet dat het ABP het militair ouderdomspensioen juist heeft berekend, hoewel hij zijn verbazing uitspreekt over deze pensioenknip die volgens hem in deze vorm ongebruikelijk is. Kern van het geschil is dat eiser stelt dat verweerder onrechtmatig heeft gehandeld door eiser toentertijd bij zijn bevordering niet te informeren over de gevolgen van de bevordering voor zijn pensioen, te weten de toepassing van de 25%-pensioenknip. Eiser stelt dat verweerder daarmee zijn zorg- en informatieplicht heeft geschonden. Bovendien betwist eiser het standpunt van verweerder dat eiser niet heeft aangetoond dat hij schade heeft geleden. Verweerder gaat er ten onrechte van uit dat, indien eiser de bevordering had geweigerd, de schade moet worden berekend uitgaande van de situatie dat eiser tot aan zijn functioneel leeftijdsontslag kapitein was gebleven. De rechtbank stelt voorop dat het in eisers geval niet gaat om een informatieplicht ten aanzien van een wijziging in de pensioenregeling, of een overgang naar een ander pensioenfonds al dan niet met waardeoverdracht van opgebouwd pensioen. De 25%-pensioenknip als gevolg van de bevordering van eiser vloeide voort uit het op dat moment geldende pensioenreglement. Dit is dus een andere situatie dan het geval was in de door eiser genoemde uitspraak van 16 februari 2016 van het gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:231. De rechtbank oordeelt dat werkgever weliswaar een zekere verantwoordelijkheid heeft om, naast de pensioenuitvoerder, de werknemers op hoofdlijnen te informeren over pensioenregelingen, maar de zorg- en informatieplicht strekt niet zo ver dat hij eiser uit eigen beweging had moeten waarschuwen of informeren over de eventuele gevolgen voor zijn pensioen van het aanvaarden van de aan de functietoewijzing verbonden bevordering. Van de werknemer kan worden gevergd dat hij voor specifieke op hemzelf betrekking hebbende situaties informatie vraagt bij de pensioenuitvoerder. Niet blijkt dat eiser zich in 2002 door de pensioenuitvoerder heeft laten informeren over de gevolgen van zijn bevordering voor zijn pensioen. De rechtbank is dus van oordeel dat verweerder niet onrechtmatig heeft gehandeld door eiser niet te waarschuwen voor de gevolgen voor zijn pensioenopbouw van het aanvaarden van de aan de functietoewijzing verbonden bevordering en loonsverhoging. De rechtbank verwijst naar de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep van 22 januari 2004, ECLI:NL:CRVB:2004:AO2896 en 20 april 2006, ECLI:NL:CRVB:2006:AX6263. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij als gevolg van het achterwege blijven van de hier bedoelde waarschuwing schade heeft geleden. Eiser stelt dat hij de functie niet zou hebben aanvaard indien hij op de hoogte zou zijn geweest van de gevolgen daarvan voor zijn pensioenopbouw. Indien hij de bevordering wel had aanvaard zou

hij andere financiële beslissingen hebben genomen. Hij zou onder meer niet zijn woning op Texel hebben gekocht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht stelt dat voor de vaststelling van de schade de situatie moet worden vergeleken waarbij eisers pensioen is gebaseerd op zijn eindloon als majoor met toepassing van de 25%-pensioenknip en de situatie waarbij eisers pensioen is gebaseerd op zijn eindloon als kapitein zonder toepassing van de 25%-pensioenknip. Verweerder stelt zich terecht op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat schade is geleden omdat eiser met het thans voor hem uit de majoorsrang voortvloeiende pensioen – met de 25%-pensioenknip – een hoger pensioen ontvangt dan het pensioen dat hij – zonder toepassing van een pensioenknip – zou ontvangen als hij een functie in de kapiteinsrang was blijven uitoefenen. Bovendien moeten ook de voordelen die eiser als majoor heeft genoten meegerekend worden, te weten een aanzienlijk hoger loon over de jaren van 10 juni 2002 tot aan zijn FLO. Voorts kan niet met een voldoende mate van waarschijnlijkheid ervan kan worden uitgegaan dat eiser, indien hij was geïnformeerd over de 25%-pensioenknip, de bevordering zou hebben geweigerd en aan hem op een later moment een functie zou zijn toegewezen waaraan een bevordering tot majoor zou zijn verbonden terwijl op dat moment geen 25%-pensioenknip van toepassing zou zijn. Daarbij is van belang dat de 25%-pensioenknip pas op 1 januari 2006, ruim twee en een half jaar voor eisers functioneel leeftijdsontslag is gewijzigd voor militairen in een (anders luidende) 10%-knip. Het beroep is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:10976

Zaaknummer: SGR 19/1785

Rechters: R.H. Smits

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever moet na einde arbeidsovereenkomst werknemer aanmelden bij pensioenfonds en achterstallige pensioenpremies afdragen

Geschil over verplichtingen werkgever na einde arbeidsovereenkomst. De kantonrechter oordeelt dat de werkgever de werknemer moet aanmelden bij het pensioenfonds en de achterstallige pensioenpremies moet afdragen.

Het gaat in deze zaak om de vraag of gedaagde aan alle verplichtingen uit de geëindigde arbeidsovereenkomst heeft voldaan en of het tot een correcte eindafrekening is gekomen. Een belangrijk twistpunt is de vraag of de vennootschap, die nu gedagvaard is, ook aangesproken kan worden over de periode vóór 1 januari 2018, omdat in 2017 geen sprake was van een vennootschap, maar van een eenmanszaak. De kantonrechter beantwoordt deze vraag bevestigend. Er is sprake van een doorlopend dienstverband (geen onderbreking in tijd) waarbij eiser voor en na de wisseling van rechtsvorm dezelfde werkzaamheden heeft verricht. Feitelijk zijn de rechten en verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst door de vennootschap overgenomen. Gedaagde heeft er ook op gewezen dat de vennootschap volgens de gegevens uit de Kamer van Koophandel pas op 27 juni 2018 is opgericht. In het licht daarvan is niet te begrijpen waarom gedaagde zichzelf vanaf 1 januari 2018 tot de oprichting in juni 2018 als werkgever van eiser ziet, maar de periode voor 1 januari 2018 niet. De kantonrechter oordeelt dat gedaagde in de periode voor 1 januari 2018 ook als werkgever aangemerkt kan worden. Dit betekent dat gedaagde eiser ook over die periode moet aanmelden bij het UWV en de daarbij behorende premie moet afdragen. Gedaagde heeft geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat zij in 2017 en in de periode van januari tot en met mei 2018 over het loon van eiser pensioenpremie heeft ingehouden en afgedragen. Over 2017 en over de periode tot en met mei 2018 moet daarom nog aanmelding bij het pensioenfonds plaatsvinden, eveneens met afdracht van de premie. Gedaagde heeft na dagvaarding voor het jaar 2018 een herberekening gemaakt en vakantietoeslag en verlofuren afgerekend. Eiser heeft bij de mondelinge behandeling aangegeven daarin voor 2018 te willen berusten. Over de periode vanaf 25 oktober 2017 tot 1 januari 2018 moet de vakantietoeslag echter opnieuw berekend en uitbetaald worden. Ook

moet gedaagde inzicht geven in het verloop van vakantie-uren over die periode en de opgebouwde, niet-opgenomen vakantie-uren uitbetalen onder afgifte van een deugdelijke bruto/nettospecificatie. Uit het vorenstaande volgt dat ook de jaaropgave over 2017 nog opgesteld moet worden. Een dwangsom zal worden opgelegd. Gelet op de stellingname van gedaagde kan er niet van uitgegaan worden dat gedaagde over 2017 vrijwillig aan haar verplichtingen zal voldoen, terwijl eiser een groot belang heeft bij juiste registratie van de arbeidsovereenkomst bij het UWV en het pensioenfonds.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:4832

Zaaknummer: 7986680 AC EXPL 19-2968 JOZ/1378

Rechters: J.O. Zuurmond

Advocaten: J. Verbeeke

Wetsartikelen: 7:632 BW

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds heeft niet tijdig advies gevraagd aan verantwoordingsorgaan bij voorgenomen besluit overstap PGB en liquidatie

Deze uitspraak heeft betrekking op de vraag of het pensioenfonds AVH heeft voldaan aan zijn verplichting om het verantwoordingsorgaan tijdig om advies te vragen over de collectieve waardeoverdracht naar PGB. De Ondernemingskamer oordeelt dat dit niet het geval is. Het pensioenfonds heeft op 11 juni 2020 aan het verantwoordingsorgaan advies gevraagd over het in die adviesaanvraag nader uitgewerkte voornemen om per 1 januari 2021 te komen tot een collectieve waardeoverdracht aan PGB en het verantwoordingsorgaan verzocht om uiterlijk op 25 juni 2020 te adviseren. Zonder die door hemzelf gestelde termijn af te wachten heeft het pensioenfonds op 17 juni 2020 een overeenkomst met PGB tot collectieve waardeoverdracht ondertekend. De in die overeenkomst opgenomen ontbindende en opschortende voorwaarden laten aan het pensioenfonds geen ruimte om zelfstandig – dat wil zeggen zonder instemming van PGB – af te zien van de collectieve waardeoverdracht indien de inhoud van het door het verantwoordingsorgaan uit te brengen advies hem daartoe aanleiding zou geven. Het pensioenfonds heeft met het ondertekenen van de overeenkomst van 17 juni 2020 besloten tot collectieve waardeoverdracht aan PGB zonder het advies van het verantwoordingsorgaan af te wachten. Omdat de overeenkomst van 17 juni 2020 is ondertekend voordat de door het pensioenfonds gestelde termijn voor advisering was verstreken, moet achteraf worden vastgesteld dat het advies niet op een zodanig tijdstip is gevraagd dat het van wezenlijke invloed kon zijn. De Ondernemingskamer verklaart

voor recht dat het pensioenfonds niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot het besluit tot het aangaan van de overeenkomst van collectieve waardeoverdracht van 17 juni 2020 met PGB en verplicht het pensioenfonds dit besluit in te trekken en de gevolgen daarvan ongedaan te maken.

Bedrijfstakingpensioenfonds AVH is voornemens om zijn rechten en verplichtingen door middel van een overeenkomst van collectieve waardeoverdracht over te dragen aan pensioenfonds PGB en zichzelf vervolgens op te heffen. Het verantwoordingsorgaan heeft daartegen bezwaren. Deze uitspraak heeft betrekking op de vraag of het pensioenfonds heeft voldaan aan zijn verplichting om het verantwoordingsorgaan tijdig om advies te vragen over de collectieve waardeoverdracht. Bij brief van 11 juni 2020 heeft het pensioenfonds aan het verantwoordingsorgaan advies gevraagd over (a) het voornemen tot liquidatie van het pensioenfonds, (b) het voornemen tot collectieve waardeoverdracht aan PGB en (c) het communicatiebeleid. Het pensioenfonds heeft het verantwoordingsorgaan gevraagd uiterlijk 25 juni 2020 te adviseren. Bij de adviesaanvraag zijn onder meer gevoegd een “aanvullend verantwoordingsdocument” van de Projectgroep Transitie van het pensioenfonds en een (niet ondertekende) overeenkomst van collectieve waardeoverdracht, gedateerd op 11 juni 2020. Op 17 juni 2020 hebben het pensioenfonds en PGB een overeenkomst van collectieve waardeoverdracht ondertekend. Die overeenkomst strekt tot een collectieve waardeoverdracht per 1 januari 2021 en bevat onder meer de volgende bepalingen, met dien verstande dat een passage niet voorkwam in de concepten van de overeenkomst die het pensioenfonds eerder aan het verantwoordingsorgaan zond. In reactie op de adviesaanvraag van 11 juni 2020 heeft het verantwoordingsorgaan op 18 juni 2020 een lijst van 22 vragen aan het bestuur van het pensioenfonds voorgelegd. Het pensioenfonds heeft dezelfde dag de op 17 juni 2020 ondertekende overeenkomst van collectieve waardeoverdracht aan het verantwoordingsorgaan toegezonden en op 19 juni 2020 de vragen van het verantwoordingsorgaan beantwoord. Het verantwoordingsorgaan heeft op 8 juli 2020 negatief geadviseerd. Op 23 juli 2020 heeft het bestuur van het pensioenfonds aan het verantwoordingsorgaan laten weten dat het advies van het verantwoordingsorgaan niet heeft geleid tot een andere zienswijze van het bestuur en dat het bestuur blijft bij de conclusie dat een collectieve waardeoverdracht aan PGB en liquidatie van het pensioenfonds de beste oplossing is in het belang van alle deelnemers. Nadat het verantwoordingsorgaan op 7 augustus 2020 had aangekondigd beroep te zullen instellen tegen het besluit tot het aangaan van de overeenkomst collectieve waardeoverdracht van 17 juni 2020, heeft het pensioenfonds

zich op 11 augustus 2020 op het standpunt gesteld dat er nog geen definitief besluit is: “Pas als aan alle voorwaarden is voldaan, vindt toetsing plaats zoals in het voorgenomen besluit is opgenomen en wordt het besluit tot al dan niet CWO genomen.” Het verantwoordingsorgaan stelt dat het bestuur van het pensioenfonds, met het ondertekenen van de overeenkomst van collectieve waardeoverdracht met PGB op 17 juni 2020, een definitief besluit heeft genomen over de collectieve waardeoverdracht zonder voorafgaand advies te vragen aan het verantwoordingsorgaan althans zonder het advies van het verantwoordingsorgaan af te wachten. Na ondertekening van deze overeenkomst kan het pensioenfonds niet meer zelfstandig afzien van de collectieve waardeoverdracht, en het door het verantwoordingsorgaan uit te brengen advies kan dus niet meer van wezenlijke invloed zijn op het te nemen besluit. De conceptovereenkomst van collectieve waardeoverdracht van 11 juni 2020 die bij de adviesaanvraag was gevoegd is niet gelijk aan de op 17 juni 2020 ondertekende overeenkomst. Aan het verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen heeft het verantwoordingsorgaan ten grondslag gelegd dat het pensioenfonds uitvoeringshandelingen dreigt te verrichten zoals het wijzigen van de beleggingsportefeuille door deze af te stemmen op de beleggingsportefeuille van PGB, als gevolg waarvan de collectieve waardeoverdracht onomkeerbaar wordt. Het verweer van het pensioenfonds houdt kort gezegd in dat het beroep van het verantwoordingsorgaan prematuur is omdat nog geen besluit is genomen. Pas nadat groen licht is verkregen van DNB en SZW en na beoordeling van de voorwaarden die gesteld zijn door de raad van toezicht, zal het bestuur beslissen, zoals ook in de overeenkomst van 17 juni 2020 staat. Het sluiten van de voorwaardelijke overeenkomst met PGB op 17 juni 2020 is geen adviesplichtig besluit. De wettelijke rol van het verantwoordingsorgaan als medezeggenschapsorgaan vertoont aldus grote gelijkenis met die van een ondernemingsraad op grond van artikel 25 en 26 WOR. Aangenomen moet daarom worden dat de jurisprudentie in het kader van de WOR over de primaire verantwoordelijkheid van de ondernemer voor een goed verloop van het medezeggenschapstraject en over de vraag of het advies op een zodanig tijdstip wordt gevraagd dat het van wezenlijke invloed kan zijn op het nemen besluit, van overeenkomstige toepassing is op het adviesrecht van het verantwoordingsorgaan. Dat betekent dat het bestuur van het pensioenfonds het medezeggenschapstraject zorgvuldig moet vormgeven, daarover eenduidig dient te communiceren met het verantwoordingsorgaan en ervoor zorg moet dragen dat de wettelijke medezeggenschap ten volle tot haar recht komt. Dat is hier niet gebeurd. Het pensioenfonds heeft op 11 juni 2020 aan het verantwoordingsorgaan advies gevraagd over het in die adviesaanvraag nader uitgewerkte voornemen om per 1 januari 2021 te komen tot een collectieve waardeoverdracht aan PGB en het verantwoordingsorgaan verzocht om uiterlijk op 25 juni 2020 te adviseren. Zonder die door hemzelf gestelde termijn af te wachten heeft het pensioenfonds op 17 juni 2020 een overeenkomst met PGB tot collectieve waardeoverdracht

ondertekend. De in die overeenkomst opgenomen ontbindende en opschortende voorwaarden (zie 2.13) laten aan het pensioenfonds geen ruimte om zelfstandig – dat wil zeggen zonder instemming van PGB – af te zien van de collectieve waardeoverdracht indien de inhoud van het door het verantwoordingsorgaan uit te brengen advies hem daartoe aanleiding zou geven. Voorts wijkt de inhoud van de op 17 juni 2020 ondertekende overeenkomst af van de conceptovereenkomst die bij de adviesaanvraag van 11 juni 2020 was gevoegd. Gevolg van een en ander is dat het pensioenfonds met het ondertekenen van de overeenkomst van 17 juni 2020 heeft besloten tot collectieve waardeoverdracht aan PGB zonder het advies van het verantwoordingsorgaan af te wachten. Omdat de overeenkomst van 17 juni 2020 is ondertekend voordat de door het pensioenfonds gestelde termijn voor advisering was verstreken, moet achteraf worden vastgesteld dat het advies niet op een zodanig tijdstip is gevraagd dat het van wezenlijke invloed kon zijn. De Ondernemingskamer verklaart voor recht dat het pensioenfonds niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot het besluit tot het aangaan van de overeenkomst van collectieve waardeoverdracht van 17 juni 2020 met PGB en verplicht het pensioenfonds dit besluit in te trekken en de gevolgen daarvan ongedaan te maken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:2993

Zaaknummer: 200.281.834/01 OK

Rechters: G.C. Makkink, C.C. Meijer en A.W.H. Vink

Advocaten: T. Huijg, Y.A. Wehrmeijer en R.M.J.M. de Greef

Wetsartikelen: 84 Pensioenwet, 115a Pensioenwet, 217 Pensioenwet, 25 WOR en 26 WOR

RECHTSPRAAK

Werknemer met C-polis komt op grond van polis- en verzekeringsvoorwaarden niet in aanmerking voor WAO-hiaatpensioen

Geschil tussen werknemer en verzekeraar die via C-polis verzekering heeft bij Zwitserleven. Werknemer is met ingang van 1 maart 2003 arbeidsongeschikt geworden. De arbeidsovereenkomst tussen werkgever en werknemer is per 1 mei 2003 ontbonden. Kern van het geschil is of de werknemer aanspraak heeft op een WAO-hiaatverzekering. Werknemer stelt dat hij voldoet aan de in de polis omschreven voorwaarden om de polis premievrij te doen zijn en voor een arbeidsongeschiktheidspensioen ter grootte van het WAO-hiaat (hierna: WAO-hiaatpensioen) in aanmerking te komen. Het hof gaat hierin niet mee. De omschrijving in de polis kan niet worden geabstraheerd van de op de verzekering van toepassing zijnde voorwaarden. Uit de Algemene Verzekeringsvoorwaarden oktober 1999 en de Aanvullende Voorwaarden AOU7 oktober 1999 volgt dat werknemer op de grondslag van de door hem met Zwitserleven gesloten verzekeringsovereenkomst geen aanspraak kan maken op enige WAO-hiaatuitkering na 1 mei 2003 (en tot 1 mei 2019). Ook op grond van het pensioenreglement komt werknemer niet in aanmerking.

Appellant is in 2000 in dienst getreden van werkgever. Hij heeft sinds 1 mei 2001 deelgenomen aan de pensioenregeling van werkgever. De pensioenovereenkomst tussen appellant en werkgever is nader uitgewerkt in het Pensioenreglement van werkgever en de ter uitvoering daarvan door werkgever met Zwitserleven gesloten collectieve pensioenverzekeringsovereenkomst. De pensioenregeling kende naast de opbouw van een

kapitaal bij leven en een dekking bij overlijden de verzekering van het WAO-hiaat in geval van arbeidsongeschiktheid van de verzekerde werknemer. Partijen hebben op basis van die collectieve verzekering per 1 mei 2001 een pensioenverzekering gesloten. Appellant is met ingang van 1 maart 2003 arbeidsongeschikt geworden. De arbeidsovereenkomst is per 1 mei 2003 ontbonden. Werkgever heeft Zwitserleven op 20 mei 2003 daarvan op de hoogte gesteld. Het UWV heeft appellant per 2 maart 2004 een arbeidsongeschiktheidsuitkering toegekend, bestaande uit een loondervingsuitkering en een vervolguikering. De loondervingsuitkering werd voor de duur van twee jaar toegekend, waarna die per 2 maart 2006 werd omgezet in een vervolguikering. Aangezien de vervolguikering lager is dan de loondervingsuitkering, ontstond voor appellant per 2 maart 2006 een WAO-hiaat. Bij brief van 17 maart 2006 heeft appellant Zwitserleven verzocht hem een uitkering uit hoofde van de WAO-hiaatverzekering toe te kennen. Dit verzoek is door Zwitserleven geweigerd, evenals latere soortgelijke verzoeken. Appellant heeft gevorderd voor recht te verklaren, samengevat, dat hij vanaf 2 maart 2006 tot en met de dag waarop zijn pensioen ingaat jegens Zwitserleven recht heeft op een WAO-hiaatverzekering uitkering en Zwitserleven te veroordelen tot het betalen van die uitkering. De kantonrechter heeft die vorderingen afgewezen. Tussen partijen staat niet ter discussie dat de onderhavige verzekering een zogeheten C-polis is. Kenmerkend daarbij is dat niet werkgever maar appellant als verzekeringnemer is opgetreden en dat er aldus rechtstreeks een overeenkomst tussen appellant en Zwitserleven tot stand is gekomen, met appellant als verzekerde en begunstigde. Om die reden zal het hof, zoals appellant wenst, de tussen partijen met ingang van 1 mei 2001 gesloten verzekering tot uitgangspunt voor de beoordeling nemen en niet, wat Zwitserleven bepleit, het (tussen werkgever en appellant geldende) pensioenreglement. Hiermee is echter, nog afgezien van eventuele verwijzingen daarnaar in de verzekeringsvoorwaarden, niet gezegd dat het pensioenreglement voor de beoordeling van de zaak niet van belang is. Appellant stelt dat hij voldoet aan de in de polis omschreven voorwaarden om de polis premievrij te doen zijn en voor een arbeidsongeschiktheidspensioen ter grootte van het WAO-hiaat (hierna: WAO-hiaatpensioen) in aanmerking te komen. Hij is immers, zo betoogt hij, verzekerde en sinds 1 maart 2003 (volledig) arbeidsongeschikt, dit dus vóór 1 mei 2014 (voor wat betreft het recht op premievrijstelling) respectievelijk 1 mei 2018 (voor wat betreft het recht op WAO-hiaatpensioen). Het hof kan hierin niet met appellant meegaan omdat de omschrijving in de polis niet kan worden geabstraheerd van de op de verzekering van toepassing zijnde voorwaarden. Als tussen partijen vaststaand heeft te gelden dat appellant op 1 maart 2003 weliswaar arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 2 AOU⁷, maar dat hij toen nog geen recht had op een arbeidsongeschiktheidsuitkering krachtens de WAO, welk recht hij immers pas per 2 maart 2004 verkreeg. Op grond van artikel 2 AV WAO-hiaat was het WAO-hiaat van appellant op 1 maart 2003 dus nihil. Om dezelfde reden was het WAO-hiaat ook nihil op 1 mei

2003, de datum per welke de arbeidsovereenkomst tussen werkgever en appellant is geëindigd. Verder is op grond van het bepaalde in artikel 13 AV BVB in verband met artikel 10.1 AV BVB, als gevolg van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst op 1 mei 2003, op welke datum appellant dus geen recht op uitkering van een WAO-hiaatpensioen aan de verzekering kon ontleen, de pensioenverzekering per die datum omgezet in een premievrije verzekering (hetgeen overigens ook is neergelegd in het volgens Zwitserleven op 24 november 2005 aan appellant afgegeven polisaanhangsel met mutatedatum 1 mei 2003) en zijn de medeverzekeringen bij arbeidsongeschiktheid, waaronder dus de WAO-hiaatverzekering, toen vervallen. Appellant was daardoor niet langer 'verzekerde' in de zin van de medeverzekeringen bij arbeidsongeschiktheid. Uit een en ander volgt dat appellant op de grondslag van de door hem met Zwitserleven gesloten verzekeringsovereenkomst geen aanspraak kan maken op enige WAO-hiaatuitkering na 1 mei 2003 (en tot 1 mei 2019). Nog daargelaten dat niet is gesteld of gebleken dat appellant het in artikel 7 bedoelde verzoek al vóór 17 maart 2006 heeft gedaan, heeft te gelden dat appellant toen hij nog deelnemer was (dus van 1 mei 2001 tot 1 mei 2003) geen recht op een WAO-uitkering had en dat hij, toen hij (wel) recht had op een WAO-uitkering, geen deelnemer meer was. Anders dan appellant nog meent, leidt artikel 3 van het pensioenreglement, dat slechts een algemene beschrijving behelst van de verplichte onderdelen van de pensioenrechten en de keuzerechten van de deelnemer, niet tot een ander oordeel, evenmin als alle andere stellingen van appellant die in het voorgaande nog niet zijn besproken. Uit al het voorgaande volgt dat de door appellant in appèl gevorderde verklaringen voor recht niet toewijsbaar zijn, ongeacht of deze worden beoordeeld op basis van de tussen hem en Zwitserleven gesloten verzekeringsovereenkomst dan wel het pensioenreglement.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:3023

Zaaknummer: 200.262.745/01

Rechters: R.M. de Winter, R.J.M. Smit en I.A. Haanappel-van der Burg

Advocaten: N.T.C. Vuik en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 2 lid 4 sub C PSW

RECHTSPRAAK

Toedeling Arubaans pensioen na echtscheiding aan ex-echtgenoot

Na echtscheiding verzoekt ex-echtgenoot om toedeling van tijdens huwelijk opgebouwd Arubaans pensioen en bij Zwitserleven opgebouwd pensioen. Dat pensioen is ingegaan op 1 februari 2012. Het gerecht deelt het aan de ex-echtgenoot toekomende deel van zowel het Arubaans pensioen als het bij Zwitserleven opgebouwd pensioen toe wegens overbedeling in de periode 1 februari 2012 tot en met 1 oktober 2020. De echtgenoot wordt veroordeeld met ingang van 2 december 2020 iedere maand het bedrag te betalen aan de ex-echtgenoot. Die veroordeling komt te vervallen vanaf het moment dat de pensioenverzekeraar of het pensioenfonds dat maandelijks bedrag telkens rechtstreeks betaalt en blijft betalen aan eiseres.

Geschil over pensioen na echtscheiding. Gedaagde is op grond van het ten tijde van het huwelijk van partijen opgebouwde pensioen bij FATUM (hierna: het Fatumpensioen) per 1 februari 2012 gerechtigd tot een ouderdomspensioen van jaarlijks ANG 2.009,60, ofwel Afl. 167,47 maandelijks. Gedaagde behoort vanaf 1 maart 2012 maandelijks telkens ANG 167,47 te ontvangen uit hoofde van het Fatumpensioen. Gedaagde zal ten titel van overbedeling worden veroordeeld om aan eiseres over de periode vanaf 1 februari 2012 tot en met oktober 2020 te betalen $((8 \times 12) + 8 =) 104$ maanden $\times (167,46 : 2 =)$ ANG 8.707,92 (of het equivalent daarvan in Arubaanse florins). Nu gedaagde de vraag niet heeft beantwoord of Fatum bereid is om het deel van het hier besproken pensioen telkens rechtstreeks uit te keren aan eiseres zal gedaagde verder worden veroordeeld om met ingang van 2 december 2020 telkens op de 2de van iedere maand $(167,46 : 2 =)$ ANG 83,73 (of het equivalent daarvan in Arubaanse florins) te betalen aan eiseres. Ter zake van de ouderdomspensioenverzekering bij Zwitserleven (hierna: het Zwitserlevenpensioen) is uit de door gedaagde bij zijn akte overgelegde stukken gebleken dat (1) die is gesloten op 1 januari 1985, (2) gedaagde de verzekerde is en eiseres de medeverzekerde, (3) de pensioendatum 1 februari 2012 is en (4) dat er voor die verzekering

geen premies meer verschuldigd zijn. Deze pensioenverzekering is volledig opgebouwd gedurende het huwelijk van partijen. Eiseres is vanaf 1 februari 2012 gerechtigd tot de helft van iedere uitkering aan gedaagde uit hoofde van het Zwitserlevenpensioen. Uit het door gedaagde overgelegde stuk met als kopje “Uniform Pensioenoverzicht pensioengerechtigde 2019” blijkt dat die uitkering jaarlijks € 2.260 bruto per jaar bedraagt, ofwel € 565 per kwartaal, ofwel € 188,33 per maand. Vorenstaande brengt mee dat het Zwitserlevenpensioen zal worden toebedeeld aan gedaagde, en dat gedaagde ten titel van overbedeling zal worden veroordeeld om aan eiseres over de periode vanaf 1 februari 2012 tot en met november 2020 te betalen ((8 x 12) + 9 =) 105 maanden x (188,33 : 2) = € 9.887,33 (of het equivalent daarvan in Arubaanse florins). Nu gedaagde de vraag evenmin heeft beantwoord of Zwitserleven bereid is om het deel van het hier besproken pensioen telkens rechtstreeks uit te keren aan eiseres zal gedaagde verder worden veroordeeld om met ingang van 2 december 2020 telkens op de 2de van iedere maand (188,33 : 2) = € 94,17 (of het equivalent daarvan in Arubaanse florins) te betalen aan eiseres. Eiseres is telkens gerechtigd tot de helft van de aan gedaagde uitgekeerde of nog uit te keren brutobedragen. Eiseres dient immers over het haar toekomende deel van de pensioenuitkeringen inkomstenbelasting en wellicht premies volksverzekeringen te betalen. De omstandigheid dat gedaagde vanaf 2012 telkens de pensioengelden geheel aan zichzelf heeft laten uitkeren komt en blijft voor zijn rekening en risico. Het is aan gedaagde om hetgeen hij te veel heeft betaald aan belastingen en premies gerestitueerd te krijgen van de respectieve belastingdiensten. In dat verband ligt het op de weg van gedaagde om bedoelde pensioenverzekeraars of -fondsen zo spoedig als mogelijk opdracht te geven om de helft van de uitkeringen telkens rechtstreeks aan eiseres te betalen. Gesteld noch gebleken is dat dit niet mogelijk is. Het Gerecht zal aan de veroordeling van gedaagde ter zake van nog te verschijnen pensioenuitkeringstermijnen de voorwaarde verbinden dat die veroordelingen niet langer gelden vanaf het moment dat Fatum en Zwitserleven de helft van de brutopensioenuitkeringen telkens rechtstreeks betalen en blijven betalen aan eiseres.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 11-11-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2020:468

Zaaknummer: A.R. nr. 2105 van 2017 / AUA201702553

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: Edwards, C.S. C.S. Edwards, D.G. Croes en G. de Hoogd

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Cassatieklachten tegen niet toegestane eiswijziging over affinanciering pensioen na ontslag falen

Tussen partijen heeft een arbeidsovereenkomst bestaan die met ingang van 30 juli 2007 is ontbonden. Partijen hebben sindsdien geprocedeerd over de financiële afwikkeling van de arbeidsovereenkomst. In cassatie gaat het alleen nog over beslissingen van het hof die betrekking hebben op de vraag of werkgever Freecrown heeft voldaan aan zijn verplichting om pensioenvoorzieningen te treffen ten behoeve van betrokkene. De klachten gaan over het niet toestaan van een eiswijziging, het terugkomen op een bindende eindbeslissing en over het oordeel van het hof dat voor de berekening van de affinanciering van het verzekerd kapitaal een rekenrente van 4% moet worden gehanteerd. De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht.

Tussen partijen heeft een arbeidsovereenkomst bestaan die met ingang van 30 juli 2007 is ontbonden. Partijen hebben sindsdien geprocedeerd over de financiële afwikkeling van de arbeidsovereenkomst. In cassatie gaat het alleen nog over beslissingen van het hof die betrekking hebben op de vraag of werkgever Freecrown heeft voldaan aan zijn verplichting om pensioenvoorzieningen te treffen ten behoeve van betrokkene. Het hof heeft bij tussenarrest van 12 juni 2018 geoordeeld dat het ervan uitgaat dat de aard van de pensioentoezegging meebrengt dat de op eindloon gebaseerde pensioenaanspraken op 1 augustus 2007 (einde dienstverband) met een op dat moment toereikend garanti kapitaal verzekerd dienen te zijn

en dat een eventuele ongunstige renteontwikkeling na beëindiging van het dienstverband voor risico van de werknemer is. Verder heeft het hof overwogen dat in de vorderingen III en IV van eiser tot het afdekken van de in de pensioenbrief toegezegde pensioenrechten besloten ligt dat, uitgaande van de door het hof in het tussenarrest van 29 augustus 2017 aan de pensioenbrief gegeven uitleg, dit afdekken – zo nodig – zal dienen te geschieden door middel van affinanciering per datum ontslag. Daaraan doet niet af, zo overweegt het hof, ‘dat de vorderingen van [eiser] met het oog op diens (vergeefs) bepleite standpunt van een zuivere eindloonregeling in de memorie van grieven waren toegespitst op het daartoe sluiten van aanvullende verzekeringen’. Het hof heeft eiser in de gelegenheid gesteld bij akte de formulering van zijn vorderingen sub III en IV aan te passen (r.o. 2.13). Voor wat betreft de hoogte van de rente waarmee gerekend moet worden (3,5% volgens eiser en 4% volgens Freecrown) overweegt het hof dat eiser nog geen gelegenheid heeft gehad om te reageren op de hierover laatstelijk door Freecrown ingenomen standpunten en producties en dat hij in de gelegenheid wordt gesteld dit alsnog bij akte te doen (r.o. 2.15). Ten slotte overweegt het hof in r.o. 2.18 dat eiser onweersproken heeft gesteld (en ook is vermeld in de pensioenbrief) dat de hoogte van het toegezegde weduwenpensioen 70% van de pensioengrondslag is en niet 70% van het ouderdompensioen. Eiser heeft op 7 augustus 2018 een akte uitlating tevens overlegging producties genomen. Daarbij heeft hij tevens zijn vorderingen III en IV geherformuleerd. Volgens eiser leidt wat het hof in r.o. 2.18 van het tussenarrest van 12 juni 2018 overweegt over de grondslag van het nabestaandenpensioen ertoe dat met het benodigde kapitaal geen nabestaandenpensioen van € 15.504, maar van € 22.005 per jaar moet worden bereikt. Aangezien bovendien moet worden uitgegaan van een rente van 3,7% dan wel 3,5%, is het vereiste kapitaal € 478.812 respectievelijk € 492.479. Volgens eiser bedraagt de waarde van het garanti kapitaal op 31 mei 2018 € 282.654. Dit betekent dat een aanvullend kapitaal van € 196.158 respectievelijk € 209.825 noodzakelijk is om de toezeggingen op basis van de Pensioenbrief na te komen. Eiser vordert in verband daarmee dat Freecrown wordt veroordeeld tot affinanciering van de polis bij Aegon per datum 31 mei 2018 op basis van deze bedragen. Freecrown heeft zich in haar akte van 2 november 2018 verzet tegen deze eiswijziging. In het eindarrest van 16 april 2019 heeft het hof het bezwaar van Freecrown tegen de eiswijziging gegrond bevonden. De klachten gaan over het niet toestaan van een eiswijziging, het terugkomen op een bindende eindbeslissing en over het oordeel van het hof dat voor de berekening van de affinanciering van het verzekerd kapitaal een rekenrente van 4% moet worden gehanteerd. De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1790

Zaaknummer: 19/03373

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: K. Aantjes en J.A.M.A. Sluysmans

Wetsartikelen: 81 lid 1 Wet RO

RECHTSPRAAK

Verlaging pensioenopbouw politiemedewerkster wegens fiscale redenen toelaatbaar

Dit geschil gaat over de pensioenopbouw tijdens de regeling partieel uittreden (RPU) van een politiemedewerkster. Die is initieel voortgezet tijdens het verlof. De Belastingdienst stelt dat die pensioenopbouw moet worden verlaagd omdat het geen verlof is maar gedeeltelijke beëindiging van werkzaamheden. Vanaf 1 januari 2018 zal de Belastingdienst geen naheffingsaanslag opleggen. De verminderde pensioenopbouw is voor het eerst met terugwerkende kracht tot 1 januari 2018 toegepast bij de salarisbetaling van november 2018. Die verminderde pensioenopbouw is het gevolg van de verhoging van de pensioenrichtleeftijd ingevolge de Wet VAP en een nieuw standpunt van de Belastingdienst over de aard van de RPU. Belanghebbenden mogen er in het algemeen niet op vertrouwen dat de ten tijde van de toekenning geldende regelgeving onverminderd van kracht zal blijven. In dit geval heeft de korpschef in het besluit tot toekenning van de RPU zonder voorbehoud vermeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie), gelijk blijven. De Centrale Raad van Beroep oordeelt dat dit een aan de korpschef toe te rekenen toezegging is waaruit betrokkene redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat de deelname aan de RPU niet van invloed zou zijn op de pensioenopbouw en daarmee op de te betalen pensioenpremie. In dit geval moet toch worden geoordeeld dat de korpschef niet gehouden is om aan de gerechtvaardigde verwachtingen te voldoen. De korpschef mocht het algemeen belang laten prevaleren boven het belang van appellante om de toezegging na te komen.

Appellante is werkzaam bij de politie. Zij maakt sinds 1 november 2016 gebruik van de Regeling Partieel Uittreden (RPU) uit artikel 13a Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). Sinds 18 augustus 2017 is haar arbeidstijd met vier uur per week verminderd. Voor die uren wordt zij geacht met verlof te zijn en ontvangt zij 50% van het brutosalaris. Hierdoor blijven volgens het toekenningsbesluit alle aan het salaris gerelateerde aanspraken zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie) gelijk. De Belastingdienst stelt dat artikel 13a Barp moet worden aangemerkt als een mogelijkheid voor de werknemer om de arbeidsduur structureel te verminderen ter overbrugging naar zijn AOW- dan wel pensioendatum. Volgens de Belastingdienst is geen sprake van verlof, want verlof is een periode van non-activiteit gericht op terugkeer naar het werk. Feitelijk beëindigt de werknemer zijn dienstbetrekking gedeeltelijk en is er sprake van arbeid in deeltijd. Artikel 10a lid 1 UBLB kan derhalve niet worden toegepast. Bij gebruik van deze regeling moet de pensioenopbouw van de betreffende werknemer derhalve worden aangepast. Het overleg met de Belastingdienst heeft ertoe geleid dat over de te veel betaalde premie tot 1 januari 2018 geen correctie zal plaatsvinden en dat er geen naheffingsaanslag zal worden opgelegd. Medewerkers van de politie zijn vanaf half januari 2018 geïnformeerd over de (mogelijke) gevolgen van de uitleg door de Belastingdienst van de toepasselijke regelgeving. Vervolgens zijn deelnemers aan de RPU in mei 2018 geïnformeerd over de gevolgen voor hun pensioenopbouw en over de mogelijkheid de deelname aan de RPU tijdelijk stop te zetten om het pensioengemis te beperken. Appellante heeft de keuze gemaakt om haar deelname aan de RPU niet stop te zetten. Bij de salarisspecificatie van november 2018 heeft appellante een toelichting ontvangen op de daarin opgenomen wijzigingen in haar salaris. Met terugwerkende kracht tot en met januari 2018 is een verminderde pensioenopbouw in de salarisbetaling verwerkt. Deze verminderde pensioenopbouw volgt uit fiscale regels die de Belastingdienst stelt en die de politie als werkgever moet naleven. Bij besluit van 26 maart 2019 (bestreden besluit) is het tegen de salarisspecificatie gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. De rechtbank overwoog dat de korpschef gehouden is om uitvoering te geven aan het gewijzigde beleidsuitgangspunt van de Belastingdienst en aan het Pensioenreglement, en dat hem bij die uitvoering geen enkele bevoegdheid of ruimte toekomt om daarvan af te wijken. De Raad stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de verminderde pensioenopbouw, zoals deze voor het eerst met terugwerkende kracht tot 1 januari 2018 is toegepast bij de salarisbetaling van november 2018, in feite het gevolg is van de verhoging van de pensioenrichtleeftijd ingevolge de Wet VAP. Door de verhoging van die leeftijd valt de ingangsdatum van de vermindering van de arbeidsduur van deelnemers aan de RPU als bedoeld in artikel 13a lid 1 aanhef en onder a Barp buiten de in artikel 10a lid 4 UBLB genoemde termijn van tien jaar. Volgens de Belastingdienst is feitelijk sprake van werken in deeltijd en is daarom geen sprake van een situatie waarbij verminderde pensioenopbouw

achterwege dient te blijven. Dit heeft ertoe geleid dat de Stichting Pensioenfonds ABP het Pensioenreglement met ingang van 1 januari 2018 heeft aangepast.

Belanghebbenden mogen er in het algemeen niet op vertrouwen dat de ten tijde van de toekenning geldende regelgeving onverminderd van kracht zal blijven. Er rust in zo'n situatie op het betrokken bestuursorgaan als regel geen verplichting om compensatie te bieden voor het door de verandering ontstane nadeel. De omstandigheden van het geval kunnen dit anders maken, met name indien sprake is van door het bestuursorgaan gedane toezeggingen. Appellante heeft aangevoerd dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, sprake is van een toezegging, waarmee de korpschef het vertrouwen heeft gewekt dat bij deelname aan de RPU de (volledige) pensioenopbouw was gegarandeerd. Het behoud van de volledige pensioenopbouw is voor appellante ook een reden geweest om gebruik te maken van de RPU. Onder die omstandigheden is de korpschef volgens appellante gehouden om een vergoeding toe te kennen voor het nadeel dat door de verandering is ontstaan. Zoals de Raad heeft overwogen in zijn uitspraak van 31 december 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:4351, is voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel vereist dat de belanghebbende aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en, zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent echter niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Bij deze belangenafweging kan ook een rol spelen of de belanghebbende op basis van de gewekte verwachtingen handelingen heeft verricht of nagelaten als gevolg waarvan hij schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden. In dit geval heeft de korpschef in het besluit tot toekenning van de RPU zonder voorbehoud vermeld dat alle aan het salaris gerelateerde aanspraken, zoals bijvoorbeeld pensioenopbouw (en dus ook de te betalen pensioenpremie), gelijk blijven. De verhoging van de pensioenrichtleeftijd was al langer aan de orde, maar de korpschef heeft zich pas in een zeer laat stadium laten voorlichten over de gevolgen daarvan voor de pensioenopbouw bij deelname aan de RPU, waarvan volgens de Nota van Toelichting steeds het uitgangspunt is geweest dat deze ongewijzigd bleef. De Raad is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat onder die omstandigheden sprake is van een aan de korpschef toe te rekenen toezegging waaruit appellante redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat de deelname aan de RPU niet van invloed zou zijn op de pensioenopbouw en daarmee op de te betalen pensioenpremie. Het belang van appellante bij nakoming van deze toezegging moet dan ook worden afgewogen tegen het

algemeen belang. In dit geval moet worden geoordeeld dat de korpschef niet gehouden is om aan de gerechtvaardigde verwachtingen te voldoen. Vaststaat dat appellante pas is geïnformeerd over de wijziging in de pensioenopbouw nadat haar verzoek om deelname aan de RPU al was ingewilligd. Appellante heeft hier dus nadeel van ondervonden. Dit neemt echter niet weg dat het algemeen belang bij de inhouding van de pensioenpremie overeenkomstig de belastingwetgeving en het Pensioenreglement meer gewicht in de schaal legt dan het belang van appellante. De korpschef heeft deelnemers aan de RPU, onder wie appellante, snel geïnformeerd over de gewijzigde regeling en de consequenties daarvan. Tevens heeft de korpschef de deelnemers aan de RPU in de gelegenheid gesteld om de deelname tijdelijk stop te zetten, waarmee het gemis aan pensioenopbouw (gedeeltelijk) kon worden voorkomen. Onder deze omstandigheden mocht de korpschef het algemeen belang laten prevaleren boven het belang van appellante om de toezegging na te komen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 19-11-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:2881

Zaaknummer: 19/5422 AW

Rechters: H. Lagas, J.J.T. van den Corput en M.J.M. Marseille

Advocaten: W.J. Dammingh en D. Duijvelshoff

Wetsartikelen: 13a Barp